

Arrest

nr. 232 365 van 7 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 9 augustus 2015, samen met hun twee minderjarige kinderen, België zijn binnengekomen, dienden op 10 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 27 juli 2015 in Griekenland en op 3 augustus 2015 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 28 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 8 april 2019, nr. X).

1.3. Op 26 april 2019 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 26 september 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 26 september 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, J.H., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/04/2019

Overdracht CGVS: 24/05/2019

Er vond op 19 augustus 2019, van 12u13 tot 12u52 en van 13u56 tot 16u07, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Herssens loco meester Micholt, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sayed van etnische origine te zijn. Op 10 augustus 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. Uw verklaringen luiden toen als volgt: U bent afkomstig uit het dorp Qalay Karim in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Op een dag vroeg een Pasjoen, N.A. genaamd, de hand van uw zus. Uw vader weigerde omdat hij een Pasjoen was. Wanneer later iemand anders de hand van uw zus vroeg vermoordde N.A. haar. Zes maanden later vermoordden uw vader en uw oom N.A. Omdat N.A. een neef had die lid was van de taliban zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. U was achttien jaar wanneer u met uw familie naar Iran vluchtte. Jullie woonden illegaal in Teheran. De eerste vier jaar verdiende u de kost door cd's te verkopen. Vervolgens werkte u in de bouw. U trouwde met uw vrouw M.A. (OV (...)). Uw vrouw is afkomstig uit Mazar Sharif en vluchtte enkele jaren na u naar Iran, vanwege een conflict van haar vader met een collega. Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Iran werd u gedeporteerd naar Afghanistan. U bleef een maand in Nimroz en keerde vervolgens terug naar Teheran. Omdat u geen documenten had vreesde u door de Iraanse overheid naar Syrië te worden gestuurd. U vertrok in juli 2015 uit Iran. Op 10 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u een zakenkaartje van een fotowinkel neer.

Op 28 juni 2017 sloot het CGVS uw eerste verzoek en het eerste verzoek van uw echtgenote M.A. af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat jullie uiteenlopende verklaringen aflegden over jullie etnische origine, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran en omdat hierdoor evenmin geloof kan worden gehecht aan het hiermee verbonden vluchtrelaas.

Tegen deze beslissing ging u in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 8 april 2019 bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Op 26 april 2019 diende u - net als uw echtgenote - uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u in het kader van uw eerste verzoek over een aantal zaken heeft gelogen. Zo was u in Iran in het bezit van een amayeshkaart waardoor u er legaal verbleef. U heeft hierover gelogen omdat de smokkelaar en mensen die u onderweg tegenkwam u vertelden dat u naar Iran zou worden teruggestuurd indien u zou zeggen dat u legaal in Iran verbleef. Om uw legaal verblijf in Iran te verbergen heeft u ook S., uw oom langs moederskant die verantwoordelijk voor u was in Iran, verzwegen en heeft u gelogen over uw aankomstdatum in Iran. Meer bepaald bent u reeds in 1380 (2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender) - en niet in 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender) - van Afghanistan naar Iran gegaan. Tevens stelt u dat u uw jongere broer A.H. (OV. (...)) heeft opgedragen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming jullie oom S. en uw amayeshkaart te verzwijgen.

U verklaart nu dat u op uw 14-jarige leeftijd samen met uw twee ooms langs moederskant Afghanistan verliet omwille van het talibanregime en om in Iran te gaan werken.

In 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender) kwamen uw ouders en uw broers naar Iran nadat uw zus werd gedood door N.A. die - tegen de zin van uw familie - met haar wilde huwen. Hierna schoot uw oom langs vaderskant N.A. neer.

Deze problemen heeft u reeds aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Zes maanden na hun aankomst in Iran, werden uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant gedeporteerd naar Qalai

Karim, jullie dorp in Afghanistan. Hier werden ze vermoord, vermoedelijk door D.A. of zijn mensen. Na hun dood verliet uw tante langs vaderskant Qalai Karim en kwam ze naar Europa. U heeft geen contact meer met haar gehad sinds ze Afghanistan verliet.

In de vierde maand van 1393 (juni/juli 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u samen met uw oom langs moederskant N. en uw broer H.A. gedeporteerd naar Herat in Afghanistan. Via Nimroz keerden jullie alle drie terug naar Iran. H.A. verliet enkele dagen na zijn terugkeer opnieuw Iran en reisde richting Europa. U verbleef nog ongeveer één jaar illegaal in Iran alvorens naar Europa te reizen.

U verliet Iran in de vierde maand 1394 (juni/juli 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) omdat u er geen documenten meer had.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u er te worden gedood door diegenen die uw zus, uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant hebben vermoord. Tevens haalt u de algemene onveilige situatie in Afghanistan aan. U verklaart zich niet in Mazar-e Sharif te kunnen vestigen omdat commandant D.A. en zijn mensen overal toegang hebben in Afghanistan en omwille van de verklaarde problemen waardoor uw echtgenote Afghanistan heeft verlaten. Meer bepaald heeft ze Afghanistan verlaten omwille van problemen in Mazar-e Sharif met een stelende collega van haar vader die door toedoen van haar vader werd ontslagen. Een oom langs moederskant van uw echtgenote werd na de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek vermoord door onbekenden.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw zoon en dochter er - net als iedereen - zouden worden gedood door een zelfmoordaanslag of een explosie.

U legt volgende documenten neer: twee bankkaarten van Iran, een arbeidskaart van Iran, een amayesh VIII, een kopie van een amayesh III, een bankuittreksel van Iran, e-mails van uw advocaat dd. 22.05.2019, dd. 27.08.2019, dd. 02.09.2019 & dd. 06.09.2019, een kopie van een brief van uw advocaat dd. 03.06.2019, een Afgaans paspoort op naam van uw echtgenote, een kopie van een taskara op naam van uw echtgenote, zeven internetartikels, een brief dd. 03.04.1394, een kopie van een brief sd., een kopie van een Iraanse zorgkaart op naam van uw zoon en kopieën van 11 foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming stelt dat u in het kader van uw eerste verzoek over een aantal zaken heeft gelogen. Meer bepaald was u in Iran in het bezit van een amayeshkaart waardoor u er legaal verbleef (CGVS, p.4 ; verklaring volgend verzoek, punt 15). U heeft hierover gelogen omdat de smokkelaar en mensen die u onderweg tegenkwam u vertelden dat u naar Iran zou worden teruggestuurd indien u zou zeggen dat u legaal in Iran verbleef (CGVS, p. 4 & 5 ; verklaring volgend verzoek, punt 15). Om uw legaal verblijf in Iran te verbergen heeft u ook S., uw oom langs moederskant die verantwoordelijk voor u was in Iran, verzwegen en heeft u gelogen over uw aankomstdatum in Iran (CGVS, p. 4 & 5, verklaring volgend verzoek, punt 15). Meer bepaald bent u reeds in 1380 (2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) - en niet in 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) - van Afghanistan naar Iran gegaan (CGVS, p. 5 ; verklaring volgend verzoek, punt 15). Tevens stelt u dat u uw jongere broer A.H. (OV. (...)) heeft opgedragen om in het kader van zijn

verzoek om internationale bescherming jullie oom S. en uw amayeshkaart te verzwijgen (CGVS, p. 5 ; CGVS broer A.H. dd. 19.08.2019, p. 4).

Bovenstaande leugenachtige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek indachtig kan des te meer van u worden verwacht dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek een volledig en correct zicht biedt over uw identiteit, profiel, netwerk, verblijfplaatsen en asielmotieven. Echter, dit heeft u opnieuw nagelaten.

Zo moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Meer bepaald vreest u er te worden gedood door de mensen die uw zus, uw vader, uw broer J. en uw oom langs moederskant hebben vermoord (CGVS, p. 22).

Hieromtrent moet vooreerst worden gewezen op de vaststelling dat in het kader van uw eerste verzoek werd opgemerkt dat uw verklaringen op het CGVS hierover in ernstige mate verschillen met deze die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Meer bepaald verklaarde u toen op het CGVS dat uw familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op uw zus en de daaropvolgende moord door uw vader en oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de taliban zouden jullie vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 9). Op de DVZ verklaarde u echter louter dat de situatie in uw dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS eerste verzoek dd. 12.01.2016, vraag 5). U voegde hier op de DVZ nog aan toe dat na jullie vlucht naar Iran uw vader, uw broer en uw oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de taliban. U zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS eerste verzoek, vraag 5). De RvV volgde bovenstaande beoordeling in het kader van de beroepsprocedure (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

De RvV stelde bovendien vast dat uw broer H.A. een volledig ander relaas dan u heeft gebracht (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). Meer bepaald verklaarde uw broer in het kader van zijn verzoek dat hij Afghanistan verliet omwille van een conflict tussen uw vader en commandant D.A. Uw vader verkocht zijn aardappelen aan N.A. maar deze weigerde uw vader hiervoor te betalen. Pas onder druk van andere winkeliers betaalde N.A. uw vader. Enkele dagen later schoot D.A. uw zus dood waarna uw vader en uw broer N.A. neerschoten (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

Wanneer H.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19.08.2019 met het oog op een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus verschillende keren geconfronteerd wordt met zijn verklaringen hieromtrent tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt hij niet verder dan te stellen dat hij toen slechts 5 à 6 jaar oud was, dat hij enkel sprak over de dingen die hem werden gezegd, dat de problemen begonnen nadat N.A. de hand van uw zus vroeg en dat hij enkel vertelde over de omstandigheden van de dood van zijn zus (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 6). Echter, deze post factum verklaringen weten niet te overtuigen. Bovendien werd de geboortedatum van H.A. na leeftijdsonderzoek vastgelegd op 1 januari 1996 (zie administratief dossier). Dit betekent dat H.A. reeds 11 à 12 jaar was wanneer hij in 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) van Afghanistan naar Iran verhuisde (CGVS broer dd. 19.08.2019, p. 5). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij toen slechts 5 à 6 jaar was.

Tevens werd in het kader van uw eerste verzoek opgemerkt dat uw echtgenote niet de minste informatie kon geven over de reden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan (CGVS echtgenote eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 8). Het CGVS besloot dat er verwacht kan worden dat ze gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom u en uw familie naar Iran zijn gevlucht. De RvV volgde deze beoordeling (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). De vaststelling dat uw echtgenote in het kader van haar tweede verzoek wel kon vertellen over uw verklaarde problemen met N.A. en D.A. (CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 14 & 17), verandert niets aan bovenstaande vaststelling.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw echtgenote en uw broer H.A. over commandant D.A. die volgens u uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant heeft vermoord in Afghanistan (CGVS dd. 19.08.2019, p. 10 & 11) beperkt en zelfs tegenstrijdig met elkaar zijn.

Gevraagd of D.A. commandant was van de taliban of van de overheid, verklaart u dat uw moeder zei dat hij overdag een deel van de overheid was en 's nachts een deel van de taliban (CGVS, p. 9). Wanneer

vervolgens gevraagd wordt of D.A. bij de politie zat dan wel bij het leger dan wel bij een andere overheidsinstelling, verklaart u dit niet te weten (CGVS, p. 9). Tevens wordt vastgesteld dat uw echtgenote niet eens weet of D.A. een commandant was bij de taliban dan wel bij de overheid (CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 15). Ook uw broer H.A. weet niet of D.A. al dan niet een commandant bij de overheid was (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 7).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u verklaart dat D.A. de oom langs vaderskant van N.A. was (CGVS, p. 9). Echter, dit komt niet overeen met uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek waar u stelde dat D.A. de neef was van N.A. (CGVS eerste verzoek, p. 9). Ook uw broer H.A. verklaart dat D.A. en N.A. neven van elkaar zijn. Meer bepaald stelt H.A. dat N.A. de zoon van de zus van D.A. was (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9). Dergelijke beperkte en tegenstrijdige verklaringen omtrent de persoon die zowel u, als uw echtgenote en als uw broer H.A. vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 22 & 23 ; CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 21 ; CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9), ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaarde vrees.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met N.A. en D.A. in Afghanistan.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen waardoor uw echtgenote Afghanistan zou hebben verlaten. Meer bepaald verliet uw vrouw samen met haar ouders en broer Afghanistan nadat haar vader werd bedreigd door een stelende ex-collega die door het toedoen van haar vader werd ontslagen (CGVS, p. 13 ; CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 9).

In dit verband moet vooreerst worden gewezen op het feit dat in het kader van uw eerste verzoek werd besloten dat uw echtgenote weinig verhelderend was over de redenen van haar vlucht uit Afghanistan en dat ook u vaag bleef over deze problemen. De RvV volgde deze beoordeling van het CGVS (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

De verklaring van uw echtgenote dat ze tijdens haar eerste verzoek hier niet veel over wist en dat ze zich hierna informeerde bij haar moeder (CGVS echtgenote, p. 10), werpt hier geen ander licht op. Er kan namelijk worden verwacht dat een verzoeker van in het begin zich informeert over dergelijke relevante aspecten in het kader van zijn verzoek.

Tevens moet worden vastgesteld dat uw echtgenote de naam van deze ex-collega van haar vader niet kent (CGVS echtgenote, p. 10). Ook weet ze niet wat het beroep van deze persoon was na zijn ontslag (CGVS echtgenote, p. 10).

Wat betreft de moord op de oom langs moederszijde van uw echtgenote die een jaar geleden werd vermoord in de stad Mazar-e Sharif (CGVS, p. 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat u het bestaan van deze oom langs moederszijde van uw vrouw in het kader van uw eerste verzoek volledig verzwegen heeft. Immers, in het kader van uw eerste verzoek liet u optekenen dat uw vrouw geen ooms langs vaderskant heeft en dat u enkel weet dat ze een oom langs moederskant heeft wanneer gevraagd werd naar de ooms en tantes van uw vrouw (CGVS eerste verzoek, p. 8). Ook stelde u toen dat haar oom langs moederskant in Turkije is en dat u niet denkt dat u vrouw nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS eerste verzoek, p. 8). Het is zeer vreemd dat u deze oom langs moederszijde van uw vrouw in het kader van uw eerste verzoek nooit heeft vermeld.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u stelt dat de oom van uw vrouw door onbekenden is gedood en dat uw echtgenote stelt niet te weten of haar oom door die ex-collega of door iemand anders is gedood (CGVS, p. 14 ; CGVS echtgenote, p. 10). Bijgevolg kan u geenszins aantonen dat zijn dood iets te maken zou hebben gehad met de verklaarde problemen van de familie van uw echtgenote in Afghanistan.

In verband met de kopieën van foto's en van persartikels waarmee u de moord op deze oom van uw echtgenote wilt aantonen (CGVS, p. 14 ; documenten 22 & 23), moet worden opgemerkt dat ze op geen enkele objectieve wijze de familiale band tussen uw echtgenote en de gestorven persoon kan aantonen. Evenmin kunnen ze op objectieve wijze de moordenaar van deze persoon en de reden voor de moord aantonen. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u de meeste kopieën van deze foto's en persartikels reeds heeft neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaarde omstandigheden van uw terugkeer naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 (juni/juli 2014 volgens de Gregoriaanse kalender ;

zie administratief dossier) en uw verklaarde terugkeer naar Iran een maand later (CGVS, p. 7 & 19) niet aannemelijk zijn.

Hieromtrent moet worden vastgesteld dat u verklaart dat u samen met uw broer H.A. en uw oom N. naar Herat werd gedeporteerd en dat u na een of twee dagen naar Nimroz ging waar u de rest van die maand verbleef (CGVS, p. 7). Echter, uw echtgenote verklaart dat u gedurende die maand enkel in Herat verbleven heeft (CGVS echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote hieromtrent, stelt u dat u tegen uw vrouw zei dat u naar Herat werd gedeporteerd, dat uw vrouw misschien een vergissing maakte of dat de protection officer haar verkeerd heeft begrepen (CGVS, p. 7). Deze post factum verklaringen worden niet aanvaard. Het is zeer vreemd dat uw echtgenote en u hieromtrent geen gelijklopende verklaringen over afleggen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw opgegeven verklaring voor de annulatie van uw amayeshkaart waardoor u illegaal in Iran verbleef met uw verklaarde gedwongen deportatie van Iran naar Afghanistan tot gevolg, opmerkelijk is. Zo is het vreemd dat uw amayesh werd geannuleerd omdat uw oom S. het hoofd van de familie was en sinds midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) niet meer in Iran was (CGVS, p. 8, 19 & 25). U was namelijk toen al 26 jaar - en bijgevolg al enkele jaren meerderjarig - en had zelfs reeds een eigen gezin. Bijgevolg is het vreemd dat het verkrijgen van een amayesh voor u in 2013 zou afhangen van de aanwezigheid van uw oom S. in Iran. Bovendien legt u geen enkel objectief bewijs neer omtrent het bestaan van uw oom S. en omtrent uw verklaring dat S. het hoofd van de familie in Iran was.

Bovendien is uw verklaring dat uw oom S. midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender) Iran heeft verlaten (CGVS, p. 8 & 25) tegenstrijdig met de inhoud van de door u neergelegde brief dd. 03.04.1394 (24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender ; document 19). In deze brief wordt namelijk geschreven dat S. Iran op 31.06.1393 - dit is op 22 september 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - verliet. Dit impliceert dat S. pas na uw verklaarde deportatie naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 Iran zou hebben verlaten.

Betreffende deze brief dd. 03.04.1394 moet ook worden opgemerkt dat u verklaart dat u na uw negatieve beslissing uw huisbaas in Iran heeft gevraagd deze brief te schrijven en dat u hem alles goed uitlegde (CGVS, p. 21). Bijgevolg heeft deze brief een uitermate gesolliciteerd en subjectief karakter en werd hij opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw verzoek waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Een verdere bevestiging van het gebrek aan objectieve bewijswaarde van deze brief wordt gevonden in de vaststelling dat deze brief is opgemaakt op 03.04.1394. Dit komt overeen met 24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Dit is voor uw aankomst in België in augustus 2015 (CGVS, p. 21). Bijgevolg is dit niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u uw huisbaas na uw negatieve beslissing contacteerde waarna hij deze brief schreef (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Iran, via corruptie en vervalsers, allerhande documenten kunnen worden verkregen.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat u geen enkel objectief bewijs neerlegt dat uw terugkeer naar Iran in 1393 en uw daaropvolgend één jaar durend verblijf in Iran kan aantonen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde gedwongen deportatie naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 na de annulatie van uw amayesh omdat uw oom S. zich niet in Iran bevond en aan uw verklaarde terugkeer naar Iran een maand later. Echter, aangezien wel vaststaat dat u op een gegeven moment bent teruggekeerd naar Afghanistan - uw amayesh VIII werd namelijk geperforeerd (document 3), hetgeen gebeurt bij een terugkeer van Iran naar Afghanistan - moet worden besloten dat u bewust niet de waarheid wil vertellen over de omstandigheden van uw terugkeer naar Afghanistan. Hierdoor wordt vermoed dat u op een gegeven moment vrijwillig naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat u waarschijnlijk hierna niet meer naar Iran bent teruggekeerd.

In verband met de verklaring van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat meester Micholt in haar nota voor de RvV dd. 08 februari 2019 heeft uitgelegd wat de catastrofale gevolgen voor de Sayed/Hazara zijn die al in Afghanistan worden vervolgd (CGVS, p. 26), moet worden opgemerkt dat de RvV zich hierover al heeft uitgesproken.

Bovendien bevestigde de RvV de twijfels van het CGVS omtrent jullie verklaarde etnie (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt dat het louter behoren tot

een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs is van een nood aan bescherming. Immers, de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven zijn de opeenvolgende verklaringen van u en uw broer H.A. over het aantal ooms dat jullie hebben, tegenstrijdig.

Zo stelde u in het kader van uw eerste verzoek dat u één overleden oom langs vaderskant, één tante langs vaderskant, twee ooms langs moederskant – waarvan één overleden – en geen tantes langs moederskant heeft (CGVS eerste verzoek, p. 5). Aangezien u nu verklaart dat u uw oom langs moederskant S. heeft verzwegen tijdens uw eerste verzoek (CGVS, p. 4), houdt dit logischerwijze in dat u drie ooms langs moederskant heeft. Echter, wanneer in het kader van uw huidig verzoek wordt gevraagd om de namen van al uw ooms en tantes te geven, geeft u de namen van uw ooms langs moederskant S. en N., de naam van uw oom langs vaderskant K. en de naam van uw tante langs vaderskant M. (CGVS, p. 8). Het is zeer vreemd dat u op dat moment slechts twee en geen drie namen van ooms langs moederskant geeft.

Ook uw broer H.A. liet in het kader van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 14.01.2016 optekenen dat hij twee ooms langs moederskant heeft, met name N. en een andere oom die is gestorven tijdens de tijd van dokter Najib (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Echter, tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud dd. 19.08.2019 in het kader van een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus stelt H.A. dat hij tijdens zijn vorig persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat hij slechts één oom langs moederskant heeft (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij toen verteld heeft over twee ooms langs moederskant, beweert H.A. dat hij toen heeft verteld dat hij twee ooms langs vaderskant heeft en dat deze allebei dood zijn (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Deze verklaring van H.A. wordt niet aanvaard. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud werd er namelijk duidelijk afzonderlijk gevraagd naar hoeveel ooms langs vaderszijde en hoeveel ooms langs moederzijde H.A. heeft en uit de opgegeven namen van zijn ooms - K. als oom langs vaderskant en N. als oom langs moederskant - blijkt dat hij de vragen toen wel degelijk goed heeft begrepen (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Bovendien komt de verklaring van H.A. als zou hij – en u dus ook – twee ooms langs vaderskant hebben niet overeen met uw verklaringen omtrent uw ooms langs vaderskant. Meer bepaald stelde u tijdens uw eerste verzoek dat u slechts één oom langs vaderskant heeft die is overleden en geeft u slechts één naam van een oom langs vaderskant wanneer dit in het kader van uw tweede en huidige verzoek wordt gevraagd (CGVS eerste verzoek, p. 5 ; CGVS, p. 8).

Ook zijn uw opeenvolgende verklaringen over de verblijfplaats van uw tante langs vaderskant niet consistent. Zo liet u in het kader van uw eerste verzoek optekenen dat uw tante langs vaderskant in uw regio was, dat u geen update over haar heeft en dat u niet weet of ze nog in Afghanistan is (CGVS eerste verzoek, p. 5 & 8). Nu verklaart u dan weer dat uw tante langs vaderskant in Europa is en dat ze Afghanistan verlaten heeft na de moord op uw vader (CGVS, p. 8 & 10). Het is vreemd dat u in het kader van uw eerste verzoek niet heeft vermeld dat uw tante Afghanistan reeds had verlaten en naar Europa is gereisd.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal ooms van uw echtgenote. Meer bepaald liet u in het kader van uw eerste verzoek optekenen dat uw vrouw geen ooms langs vaderskant heeft en dat u enkel weet dat ze een oom langs moederskant heeft wanneer expliciet gevraagd werd naar de ooms en tantes van uw vrouw (CGVS eerste verzoek, p. 8). Ook stelde u toen dat haar oom langs moederskant in Turkije is en dat u niet denkt dat uw vrouw nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS eerste verzoek, p. 8). In het kader van uw huidig verzoek stelt u daarentegen dat uw vrouw twee ooms langs moederskant heeft, waaronder de oom van uw vrouw die een jaar geleden in Afghanistan werd gedood (CGVS, p. 14). Het is zeer vreemd dat u voordien niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van deze oom van uw echtgenote.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant in Afghanistan door D.A. (zie supra) waardoor het CGVS

niet weet of deze personen al dan niet nog leven en zo ja, waar en in welke omstandigheden ze zich bevinden.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt besloten dat u en uw echtgenote de Belgische asielinstanties geen correct zicht willen bieden op het aantal familieleden dat jullie hebben en waar ze verblijven.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Mazar e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. In de EASO Guidance Note wordt Mazar-e Sharif bestempeld als stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Mazar-e Sharif aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Betreffende de zeven persartikels die u neerlegt, moet worden gewezen dat het louter verwijzen naar artikels die handelen over de situatie in Afghanistan en geen onderscheid maken tussen de verschillende provincies of districten geenszins kan aantonen dat u zich niet zou kunnen hervestigen in de stad Mazar-e Sharif.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Mazar-e Sharif vestigt.

Immers, uw echtgenote heeft de eerste 18 jaar van haar leven in de stad Mazar-e Sharif gewoond (CGVS echtgenote, p. 5 & 7). Hierdoor kan worden besloten dat uw echtgenote een gedegen kennis van de stad en zijn inwoners heeft en dat ze er een sociaal netwerk heeft waarop zij en u kunnen terugvallen. Het bestaan van dit effectief sociaal netwerk in Mazar-e Sharif wordt bevestigd door de vaststelling dat uw echtgenote en u bewust geen volledig zicht willen bieden omtrent jullie familiaal netwerk in Afghanistan (zie supra).

Tevens moet worden opgemerkt dat u relevante werkervaring heeft, hetgeen een pluspunt is in het zoeken naar werk in Afghanistan. Zo heeft u in Iran cd's verkocht en in de bouw gewerkt (CGVS, p. 15).

Bovendien spreekt u één van de twee officiële talen in Afghanistan, met name Dari (zie administratief dossier).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Mazar-e Sharif aan de slag te gaan en er als ondernemende volwassen man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Mazar-e Sharif te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omwille van commandant D.A. en zijn mensen die overal in Afghanistan toegang hebben en omwille van de problemen waardoor uw echtgenote Mazar-e Sharif heeft verlaten (CGVS, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met commandant D.A. en de problemen die uw vrouw met de ex-collega van haar vader gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar enkele arresten van de RvV waarmee ze wil aantonen dat een intern vluchtalternatief naar Jalalabad en Kabul niet mogelijk is (CGVS, p. 26), moet vooreerst worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek om internationale bescherming dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Daarenboven wordt door het CGVS besloten dat u een intern vluchtalternatief heeft in een andere stad, met name Mazar-e Sharif.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen.

De twee bankkaarten van Iran, de arbeidskaart van Iran, de amayesh VIII, de kopie van een amayesh III en de bankuittreksel van Iran kunnen louter aantonen dat u legaal in Iran heeft verbleven, hetgeen momenteel niet betwist wordt.

De kopie van een Iraanse zorgkaart op naam van uw zoon kan enkel aantonen dat uw zoon in Iran heeft verbleven, hetgeen eveneens niet betwist wordt.

Wat betreft de e-mail van uw advocaat dd. 22 mei 2019 waarin ze stelt dat uw verklaringen bij de DVZ niet 100% als juist kunnen worden beschouwd omdat deze niet met hem kunnen overlopen worden, moet worden opgemerkt dat in de beslissing slechts enkele tegenstrijdigheden zijn gebruikt tussen uw verklaringen bij de DVZ in het kader van uw eerste verzoek en uw verklaringen op het CGVS, dat deze tegenstrijdigheden reeds in het kader van uw eerste verzoek werden opgeworpen en dat de RvV in de beroepsprocedure de beoordeling van het CGVS hieromtrent steeds heeft gevolgd. In verband met de kopie van een brief van uw advocaat dd. 3 juni 2019 moet worden opgemerkt dat hierin een overzicht gegeven wordt van de nieuwe elementen die uw echtgenote en u wensen aan te halen in het kader van jullie huidige verzoek, met name uw legaal verblijf in Iran en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook worden in deze brief de neergelegde documenten opgelijst.

In het kader van uw legaal verblijf in Iran moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, in casu Afghanistan. In het kader van de aangehaalde algemene veiligheidssituatie in Afghanistan moet worden opgemerkt dat hier verwezen wordt naar de zeven persartikels die u neerlegt (documenten 12 t.e.m. 18) en die hierboven reeds werden besproken.

Het Afghaans paspoort op naam van uw echtgenote en de kopie van een taskara op naam van uw echtgenote tonen louter de Afghaanse nationaliteit van uw echtgenote aan, die niet onmiddellijk wordt betwist. De tweede pagina van het paspoort van uw echtgenote toont ook aan dat uw echtgenote op 6 juni 2008 in Iran is aangekomen.

De kopie van het huwelijkscertificaat dat in bijlage zat bij de e-mail van uw advocaat dd. 02.09.2019 kan louter aantonen dat jullie in Iran zijn gehuwd, hetgeen niet onmiddellijk ter discussie staat. Hetzelfde moet worden opgemerkt omtrent het handgeschreven document in bijlage bij de e-mail van uw advocaat dd. 06.09.2019 dat volgens uw advocaat over uw huwelijk met M. gaat (document 26).

Wat betreft uw verzoek tot een tolk in de e-mail dd. 06.09.2019 en u hierbij verwijst naar artikel 12 en 17 van de Procedurerichtlijn moet worden opgemerkt dat artikel 17 van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijs dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt." Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand voorziet voor een tolk indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt. Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt.

Wat betreft de verklaring dat de termijn van 8 werkdagen voor het becommentariëren van de notities een onredelijk korte termijn is die niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van Europa moet worden opgemerkt dat u wel degelijk in staat bent geweest om binnen de 8 werkdagen opmerkingen te formuleren over de notities van het persoonlijk onderhoud (document 26). Meer bepaald haalt u in de e-mail dd. 06.09.2019 aan dat op pagina 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud de naam van uw straat verkeerd is geschreven. Zo heet de straat Khoskhkarar en niet Khosgerdad. Ook verklaart u in de betreffende e-mail dat u op pagina 6 de vraag omtrent de Afghaanse kalender niet goed begrepen heeft en u wenst te verduidelijken dat de Afghaanse en Iraanse kalender andere maanden gebruiken. Tevens wilt u op pagina 8 van de notities toevoegen dat uw oom langs vaderskant K. voor uw geboorte als martelaar stierf. Op pagina 12 wilt u wat verdere uitleg geven over de twee ooms langs moederskant van uw echtgenote en op pagina 20 wilt u benadrukken dat u in Afghanistan een taskara had maar dat u deze niet heeft kunnen meenemen naar België. Dit is hetzelfde als wat u op het CGVS hieromtrent verklaard heeft. Uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u wel degelijk in staat was om opmerkingen te geven op de notities.

De kopie van een brief sd. waarin wordt verklaard dat u de voorbije jaren tot 2015/2016 woonachtig was in Teheran heeft u reeds neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV. De RvV wees toen op het feit dat eender wie dergelijke brief kan opstellen en dat de brief niet gedateerd is zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze brief werd opgesteld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in het kader van het tweede verzoek van uw echtgenote M.A. (OV. (...)) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van het verzoek van uw broer H.A. (O.V. (...)) die eveneens op 19 augustus 2019 werd opgeroepen op het CGVS met het oog op een eventuele intrekking van zijn subsidiaire

beschermingsstatus, werd besloten dat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan behouden. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Bijgevolg kan een zelfde beoordeling van uw verzoek als in het geval van uw broer niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, H.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/04/2019

Overdracht CGVS: 24/05/2019

Er vond op 19 augustus 2019, van 9u13 tot 10u50, van 11u27 tot 12u08 en van 17u57 tot 18u01, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Herssens loco meester Micholt, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sayed van etnische origine te zijn. Op 10 augustus 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. Uw verklaringen luiden toen als volgt: U bent afkomstig uit Mazar Sharif in de provincie Balkh. Uw vader werkte als elektricien voor een bedrijf. Op een dag, wanneer u vijftien of zestien jaar was, klaagde hij over een bepaalde corrupte collega, waarna deze ontslagen werd. Deze uitte vervolgens doodsb bedreigingen aan zijn adres. Op een dag kwam hij naar jullie huis met een kalasjnikov, waarna de burens tussenkwamen. Uw vader vluchtte die nacht weg. Enkele dagen later volgden u en uw familie hem. Jullie vluchtten naar Iran. U trouwde er met uw man J.H. (OV (...)). Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Iran werd uw man gedeporteerd naar Afghanistan. Hij bleef een maand in Afghanistan en keerde vervolgens terug naar Teheran. Omdat jullie illegaal waren vertrokken jullie in juli 2015 uit Iran. Op 10 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Op 28 juni 2017 sloot het CGVS uw eerste verzoek en het eerste verzoek van uw echtgenoot J.H. af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat jullie uiteenlopende verklaringen aflegden over jullie etnische origine, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran en omdat hierdoor evenmin geloof kan worden gehecht aan het hiermee verbonden vluchtrelaas.

Tegen deze beslissing ging u in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 8 april 2019 bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Op 26 april 2019 diende u - net als uw echtgenoot - uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u in het kader van uw eerste verzoek over een aantal zaken heeft gelogen. U stelt nu dat uw echtgenoot in Iran in het bezit was van een amayeshkaart waardoor hij er legaal verbleef.

Ook heeft u een oom langs moederskant van uw man verzwegen omdat hij in Iran de verantwoordelijke voor uw echtgenoot was. U heeft over deze zaken gelogen op aanraden van de smokkelaar en van mensen in Brussel. Ook stelt u nu dat u 18 jaar was – en geen 15 of 16 – wanneer u met uw familie van Mazar-e Sharif naar Iran verhuisde nadat uw vader door een stelende ex-collega die door zijn toedoen werd ontslagen, werd bedreigd. Deze problemen heeft u al aangehaald in het kader van uw eerste verzoek.

Anderhalf jaar geleden is uw oom langs moederskant in Mazar-e Sharif vermoord. U weet niet of hij door de ex-collega van uw vader of door iemand anders is vermoord.

U verklaart dat uw man van Afghanistan naar Iran is verhuisd nadat zijn familie problemen kreeg met N.A. en commandant D.A.. Ze hadden de hand van de zus van uw echtgenoot gevraagd, maar de familie van uw echtgenoot ging niet akkoord met het huwelijksaanzoek omdat ze van een andere etnie waren. Hierna werd de zus van uw man gedood.

Zes maanden na hun aankomst in Iran werden de vader, een broer en een oom langs vaderskant van uw echtgenoot naar Afghanistan gedeporteerd waar ze werden gedood.

Ook uw man werd een keer samen met zijn broer H.A. en zijn oom langs moederskant N. gedeporteerd naar Afghanistan. H.A. en N. konden snel terugkeren naar Iran doch uw echtgenoot slaagde pas na één maand hierin. Na zijn terugkeer verbleef uw echtgenoot nog één jaar in Iran alvorens met zijn gezin naar Europa te reizen. U verliet Iran omdat de documenten van uw echtgenoot er niet meer werden verlengd en omdat Afghanen er werden lastiggevallen en vernederd.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u er te worden gedood, net als uw oom, de vader, de broer en de oom van uw man. Tevens haalt u de algemene onveilige situatie in Afghanistan aan. Zo stelt u dat er elke dag zelfmoordaanslagen en ontvoeringen plaatsvinden en dat iedereen er ontvoerd kan worden. U vreest iedereen in Afghanistan doch vooral de persoon die uw oom heeft vermoord en uw vader heeft bedreigd. U verklaart niet in Mazar-e Sharif te kunnen wonen omwille van de door u aangehaalde problemen en omwille van de mensen die uw oom hebben vermoord.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw zoon en dochter er kunnen worden vermoord door de mensen die uw oom en de vader van uw man hebben vermoord en door de persoon die uw vader heeft bedreigd. Ook haalt u aan dat uw kinderen niet in Afghanistan zijn geboren. Meer bepaald is uw zoon in Iran en is uw dochter in België geboren. Ook stelt u dat uw zoon bang wordt en 's nachts al huilend wakker wordt wanneer hij u en uw man hoort spreken over zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen van jongens in Afghanistan.

U legt volgende documenten neer: een Afgaans paspoort op uw naam, een kopie van een taskara op uw naam, een brief dd. 03.04.1394, een kopie van een brief sd., een kopie van een brief van uw advocaat dd. 03.06.2019, een brief van uw advocaat met informatie over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kopieën van 11 foto's, twee bankkaarten van Iran, een arbeidskaart van Iran van uw echtgenoot, de amayesh VIII van uw echtgenoot, een kopie van de amayesh III van uw echtgenoot, een bankuittreksel van Iran, e-mails van uw advocaat dd. 27.08.2019, dd. 02.09.2019 & dd. 06.09.2019, zeven internetartikels, en een kopie van een Iraanse zorgkaart op naam van uw zoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u verkoos om op het CGVS te worden gehoord door een vrouwelijke protection officer omdat u zich beter voelt bij vrouwen en u uw problemen er op een andere manier kunt uitleggen (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en vond het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats met een vrouwelijke protection officer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming stelt dat u in het kader van uw eerste verzoek over een aantal zaken heeft gelogen. Meer bepaald was uw echtgenoot in Iran in het bezit van een amayeshkaart waardoor hij er legaal verbleef (CGVS, p. 5). U heeft hierover gelogen omdat de smokkelaar en mensen die jullie onderweg tegenkwamen jullie vertelden dat jullie naar Iran zou worden teruggestuurd indien jullie zouden zeggen dat uw man legaal in Iran verbleef (CGVS, p. 5 & 6 ; verklaring volgend verzoek, punt 15). Om het legaal verblijf van uw man in Iran te verbergen heeft u ook de oom langs moederskant van uw man die verantwoordelijk voor uw man was in Iran, verzwegen (CGVS, p. 5).

Bovenstaande leugenachtige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek indachtig kan des te meer van u worden verwacht dat u in het kader van uw tweede en huidige verzoek een volledig en correct zicht biedt over uw identiteit, profiel, netwerk, verblijfplaatsen en asielmotieven. Echter, dit heeft u opnieuw nagelaten.

Zo moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u opgegeven redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten en waarom u nu niet meer kunt terugkeren naar Afghanistan. Meer bepaald heeft u Afghanistan verlaten nadat uw vader werd bedreigd door een stelende ex-collega van hem die door zijn toedoen werd ontslagen en wie u tot op heden vreest in geval van een eventuele terugkeer (CGVS, p. 9 & 22).

In dit verband moet vooreerst worden gewezen op het feit dat in het kader van uw eerste verzoek werd besloten dat u weinig verhelderend was over de redenen van uw vlucht uit Afghanistan en dat ook uw man vaag bleef over deze problemen. De RvV volgde deze beoordeling van het CGVS (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

Uw verklaring dat u tijdens uw eerste verzoek hier niet veel over wist en dat u zich hierna informeerde bij uw moeder (CGVS, p. 10), werpt hier geen ander licht op. Er kan namelijk worden verwacht dat een verzoeker van in het begin zich informeert over dergelijke relevante aspecten in het kader van zijn verzoek.

Tevens moet worden vastgesteld dat u de naam van deze ex-collega van uw vader niet kent (CGVS, p. 10). Ook weet u niet wat het beroep van deze persoon was na zijn ontslag (CGVS, p. 10).

Wat betreft de moord op uw oom langs moederszijde die anderhalf jaar geleden werd vermoord in de stad Mazar-e Sharif (CGVS, p. 10), moet vooreerst worden opgemerkt dat uw echtgenoot het bestaan van deze oom langs moederszijde van u in het kader van zijn eerste verzoek volledig verzwegen heeft. Immers, in het kader van zijn eerste verzoek liet uw man optekenen dat u geen ooms langs vaderskant heeft en dat hij enkel weet dat u een oom langs moederskant heeft wanneer gevraagd werd naar uw ooms en tantes (CGVS echtgenoot J.H. eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 8). Ook stelde hij toen dat uw oom langs moederskant in Turkije is en dat hij niet denkt dat u nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 8). Het is zeer vreemd dat uw man deze oom langs moederszijde van u in het kader van zijn eerste verzoek nooit heeft vermeld.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot stelt dat uw oom door onbekenden is gedood en dat u stelt niet te weten of uw oom door die ex-collega van uw vader of door iemand anders is gedood (CGVS echtgenoot, p. 14 ; CGVS, p. 10). Bijgevolg kan u geenszins aantonen dat zijn dood iets te maken zou hebben gehad met de verklaarde problemen van uw familie in Afghanistan.

In verband met de kopieën van foto's en van persartikels waarmee jullie de moord op uw oom wilt aantonen (CGVS echtgenoot dd. 19.08.2019, p. 14 ; documenten 5 & 6), moet worden opgemerkt dat ze op geen enkele objectieve wijze de verklaarde familiale band tussen u en de gestorven persoon kan aantonen. Evenmin kunnen ze op objectieve wijze de moordenaar van deze persoon en de reden voor de moord aantonen. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u de meeste kopieën van deze foto's en persartikels reeds heeft neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV.

Ook moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde vrees om in Afghanistan te worden vermoord door de moordenaars van de vader, de broer en de oom langs vaderskant van uw echtgenoot (CGVS, p. 21).

Hieromtrent moet vooreerst worden gewezen op de vaststelling dat in het kader van het eerste verzoek van uw man werd opgemerkt dat zijn verklaringen op het CGVS hierover in ernstige mate verschillen met deze die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ. Meer bepaald verklaarde uw echtgenoot toen op het CGVS dat zijn familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op zijn zus en de daaropvolgende moord door zijn vader en zijn oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de taliban zou de familie van uw echtgenoot vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS echtgenoot eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 9). Op de DVZ verklaarde uw man echter louter dat de situatie in zijn dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS echtgenoot eerste verzoek dd. 12.01.2016, vraag 5). Uw man voegde hier op de DVZ nog aan toe dat na hun vlucht naar Iran zijn vader, zijn broer en zijn oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de taliban. Uw man zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS echtgenoot eerste verzoek, vraag 5). De RvV volgde bovenstaande beoordeling in het kader van de beroepsprocedure (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

De RvV stelde bovendien vast dat uw schoonbroer H.A. een volledig ander relaas dan uw echtgenoot heeft gebracht (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). Meer bepaald verklaarde uw schoonbroer in het kader van zijn verzoek dat hij Afghanistan verliet omwille van een conflict tussen zijn vader en commandant D.A.. Zijn vader verkocht zijn aardappelen aan N.A. maar deze weigerde zijn vader hiervoor te betalen. Pas onder druk van andere winkeliers betaalde N.A. de vader van uw man. Enkele dagen later schoot D.A. de zus van uw man dood waarna zijn vader en zijn broer N.A. neerschoten (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019).

Wanneer uw schoonbroer H.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19.08.2019 met het oog op een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus verschillende keren geconfronteerd wordt met zijn verklaringen hieromtrent tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt hij niet verder dan te stellen dat hij toen slechts 5 à 6 jaar oud was, dat hij enkel sprak over de dingen die hem werden gezegd, dat de problemen begonnen nadat N.A. de hand van uw schoonzus vroeg en dat hij enkel vertelde over de omstandigheden van de dood van zijn zus (CGVS schoonbroer H.A. dd. 19.08.2019, p. 6). Echter, deze post factum verklaringen weten niet te overtuigen. Bovendien werd de geboortedatum van H.A. na leeftijdsonderzoek vastgelegd op 1 januari 1996 (zie administratief dossier). Dit betekent dat H.A. reeds 11 à 12 jaar was wanneer hij in 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) van Afghanistan naar Iran verhuisde (CGVS schoonbroer dd. 19.08.2019, p. 5). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij toen slechts 5 à 6 jaar was.

Tevens werd in het kader van uw eerste verzoek opgemerkt dat u niet de minste informatie kon geven over de reden van de vlucht van uw echtgenoot en zijn familie uit Afghanistan (CGVS eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 8). Het CGVS besloot dat er verwacht kan worden dat u gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom uw man en zijn familie naar Iran zijn gevlucht. De RvV volgde deze beoordeling (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). De vaststelling dat u in het kader van uw tweede verzoek wel kon vertellen over de verklaarde problemen van uw schoonfamilie met N.A. en D.A. (CGVS dd. 19.08.2019, p. 14 & 17), verandert niets aan bovenstaande vaststelling.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw echtgenoot en uw schoonbroer H.A. over commandant D.A. die volgens uw man zijn vader, zijn broer J. en zijn oom langs vaderskant heeft vermoord in Afghanistan (CGVS echtgenoot dd. 19.08.2019, p. 10 & 11) beperkt en zelfs tegenstrijdig met elkaar zijn.

Gevraagd of D.A. commandant was van de taliban of van de overheid, verklaart uw man dat zijn moeder zei dat hij overdag een deel van de overheid was en 's nachts een deel van de taliban (CGVS echtgenoot, p. 9).

Wanneer vervolgens gevraagd wordt of D.A. bij de politie zat dan wel bij het leger dan wel bij een andere overheidsinstelling, verklaart uw man dit niet te weten (CGVS echtgenoot, p. 9). Tevens wordt vastgesteld dat u niet eens weet of D.A. een commandant was bij de taliban dan wel bij de overheid (CGVS dd. 19.08.2019, p. 15). Ook uw schoonbroer H.A. weet niet of D.A. al dan niet een commandant bij de overheid was (CGVS schoonbroer H.A. dd. 19.08.2019, p. 7).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw man verklaart dat D.A. de oom langs vaderskant van N.A. was (CGVS echtgenoot, p. 9). Echter, dit komt niet overeen met zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek waar hij stelde dat D.A. de neef was van N.A. (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 9). Ook uw schoonbroer H.A. verklaart dat D.A. en N.A. neven van elkaar zijn. Meer bepaald stelt H.A. dat N.A. de zoon van de zus van D.A. was (CGVS schoonbroer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9). Dergelijke beperkte en tegenstrijdige verklaringen omtrent de persoon die zowel u, als uw echtgenoot als uw broer H.A. vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS echtgenoot, p. 22 & 23 ; CGVS, p. 21 ; CGVS schoonbroer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9), ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaarde vrees.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaarde problemen van uw schoonfamilie met N.A. en D.A. in Afghanistan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de verklaarde omstandigheden van de terugkeer van uw man naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 (juni/juli 2014 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) en zijn verklaarde terugkeer naar Iran een maand later (CGVS echtgenoot, p. 7 & 19) niet aannemelijk zijn.

Hieromtrent moet worden vastgesteld dat uw echtgenoot verklaart dat hij samen met zijn broer H.A. en zijn oom N. naar Herat werd gedeporteerd en dat hij na een of twee dagen naar Nimroz ging waar hij de rest van die maand verbleef (CGVS echtgenoot, p. 7). Echter, u verklaart dat uw man gedurende die maand enkel in Herat verbleven heeft (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent, stelt uw man dat hij tegen u zei dat hij naar Herat werd gedeporteerd, dat u misschien een vergissing maakte of dat de protection officer u verkeerd heeft begrepen (CGVS echtgenoot, p. 7). Deze post factum verklaringen worden niet aanvaard. Het is zeer vreemd dat uw echtgenoot en u hieromtrent geen gelijklopende verklaringen over afleggen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat de door uw man opgegeven verklaring voor de annulatie van zijn amayeshkaart waardoor hij illegaal in Iran verbleef met zijn verklaarde gedwongen deportatie van Iran naar Afghanistan tot gevolg, opmerkelijk is. Zo is het vreemd dat zijn amayesh werd geannuleerd omdat zijn oom S. het hoofd van de familie was en sinds midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) niet meer in Iran was (CGVS echtgenoot, p. 8, 19 & 25). Uw echtgenoot was namelijk toen al 26 jaar - en bijgevolg al enkele jaren meerderjarig - en had zelfs reeds een eigen gezin. Bijgevolg is het vreemd dat het verkrijgen van een amayesh voor uw man in 2013 zou afhangen van de aanwezigheid van zijn oom S. in Iran. Bovendien legt uw echtgenoot geen enkel objectief bewijs neer omtrent het bestaan van zijn oom S. en omtrent zijn verklaring dat S. het hoofd van de familie in Iran was.

Bovendien is de verklaring van uw man dat zijn oom S. midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender) Iran heeft verlaten (CGVS echtgenoot, p. 8 & 25) tegenstrijdig met de inhoud van de door jullie neergelegde brief dd. 03.04.1394 (24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender ; document 3). In deze brief wordt namelijk geschreven dat S. Iran op 31.06.1393 - dit is op 22 september 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - verliet. Dit impliceert dat S. pas na de verklaarde deportatie van uw man naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 Iran zou hebben verlaten.

Betreffende deze brief dd. 03.04.1394 moet ook worden opgemerkt dat uw echtgenoot verklaart dat hij na zijn negatieve beslissing zijn huisbaas in Iran heeft gevraagd deze brief te schrijven en dat hij hem alles goed uitlegde (CGVS echtgenoot, p. 21). Bijgevolg heeft deze brief een uitermate gesolliciteerd en subjectief karakter en werd hij opgesteld te jullie behoeve in het kader van jullie verzoek waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Een verdere bevestiging van het gebrek aan objectieve bewijswaarde van deze brief wordt gevonden in de vaststelling dat deze brief is opgemaakt op 03.04.1394. Dit komt overeen met 24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Dit is voor jullie aankomst in België in augustus 2015 (CGVS echtgenoot, p. 21).

Bijgevolg is dit niet in overeenstemming te brengen met de verklaring van uw man dat hij zijn huisbaas na zijn negatieve beslissing contacteerde waarna hij deze brief schreef (CGVS echtgenoot, p. 21). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Iran, via corruptie en vervalsers, allerhande documenten kunnen worden verkregen.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uw echtgenoot geen enkel objectief bewijs neerlegt dat zijn terugkeer naar Iran in 1393 en zijn daaropvolgend één jaar durend verblijf in Iran kan aantonen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde gedwongen deportatie van uw man naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 na de annulatie van zijn amayesh omdat zijn oom S. zich niet in Iran bevond en aan zijn verklaarde terugkeer naar Iran een maand later. Echter, aangezien wel vaststaat dat uw echtgenoot op een gegeven moment is teruggekeerd naar Afghanistan - zijn amayesh VIII werd namelijk geperforeerd (document 10), hetgeen gebeurt bij een terugkeer van Iran naar Afghanistan - moet worden besloten dat uw man bewust niet de waarheid wil vertellen over de omstandigheden van zijn terugkeer naar Afghanistan. Hierdoor wordt vermoed dat uw man op een gegeven moment vrijwillig naar Afghanistan is teruggekeerd en dat hij waarschijnlijk hierna niet meer naar Iran is teruggekeerd.

In verband met de verklaring van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat meester Micholt in haar nota voor de RvV dd. 08 februari 2019 heeft uitgelegd wat de catastrofale gevolgen voor de Sayed/Hazara zijn die al in Afghanistan worden vervolgd (CGVS, p. 24), moet worden opgemerkt dat de RvV zich hierover al heeft uitgesproken. Bovendien bevestigde de RvV de twijfels van het CGVS omtrent jullie verklaarde etnie (arrest RvV nr. 219 545 van 8 april 2019). Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt dat het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs is van een nood aan bescherming. Immers, de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw man tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal ooms dat u heeft. Meer bepaald liet uw man in het kader van zijn eerste verzoek optekenen dat u geen ooms langs vaderskant heeft en dat hij enkel weet dat u een oom langs moederskant heeft wanneer expliciet gevraagd werd naar uw ooms en tantes (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 8). Ook stelde uw man toen dat uw oom langs moederskant in Turkije is en dat hij niet denkt dat u nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 8). In het kader van zijn huidig verzoek stelt hij daarentegen dat u twee ooms langs moederskant heeft, waaronder uw oom die een jaar geleden in Afghanistan werd gedood (CGVS echtgenoot, p. 14). Het is zeer vreemd dat uw echtgenoot voordien niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van deze oom van u.

Tevens zijn de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot en zijn broer H.A. over het aantal ooms dat ze hebben, tegenstrijdig.

Zo stelde uw man in het kader van zijn eerste verzoek dat hij één overleden oom langs vaderskant, één tante langs vaderskant, twee ooms langs moederskant – waarvan één overleden – en geen tantes langs moederskant heeft (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 5). Aangezien uw man nu verklaart dat hij zijn oom langs moederskant S. heeft verzwegen tijdens zijn eerste verzoek (CGVS, p. 4), houdt dit logischerwijze in dat hij drie ooms langs moederskant heeft. Echter, wanneer in het kader van zijn huidig verzoek wordt gevraagd om de namen van al zijn ooms en tantes te geven, geeft uw echtgenoot de namen van zijn ooms langs moederskant S. en N., de naam van zijn oom langs vaderskant K. en de naam van zijn tante langs vaderskant M. (CGVS echtgenoot, p. 8). Het is zeer vreemd dat hij op dat moment slechts twee en geen drie namen van ooms langs moederskant geeft.

Ook uw schoonbroer H.A. liet in het kader van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 14.01.2016 optekenen dat hij twee ooms langs moederskant heeft, met name N. en een andere oom die is gestorven tijdens de tijd van dokter Najib (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Echter, tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud dd. 19.08.2019 in het kader van een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus stelt H.A. dat hij tijdens zijn vorig persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat hij slechts één oom langs moederskant heeft (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij toen verteld heeft over twee ooms langs moederskant, beweert H.A. dat hij toen heeft verteld dat hij twee ooms langs vaderskant heeft en dat deze allebei dood zijn (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Deze verklaring van H.A. wordt niet aanvaard. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud werd er namelijk duidelijk afzonderlijk gevraagd naar hoeveel ooms langs vaderszijde en hoeveel ooms langs moederszijde H.A. heeft en uit de opgegeven namen van zijn ooms - K. als oom langs vaderskant en N. als oom langs moederskant - blijkt dat hij de vragen toen wel degelijk goed heeft begrepen (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Bovendien komt de verklaring van H.A. als zou hij – en uw echtgenoot dus ook – twee ooms langs vaderskant hebben niet overeen met de verklaringen van uw man omtrent zijn ooms langs vaderskant.

Meer bepaald stelde hij tijdens zijn eerste verzoek dat hij slechts één oom langs vaderskant heeft die is overleden en geeft hij slechts één naam van een oom langs vaderskant wanneer dit in het kader van zijn tweede en huidige verzoek wordt gevraagd (CGVS eerste verzoek echtgenoot, p. 5 ; CGVS echtgenoot, p. 8).

Ook zijn de opeenvolgende verklaringen van uw man over de verblijfplaats van zijn tante langs vaderskant niet consistent. Zo liet hij in het kader van zijn eerste verzoek optekenen dat zijn tante langs vaderskant in zijn regio was, dat hij geen update over haar heeft en dat hij niet weet of ze nog in Afghanistan is (CGVS eerste verzoek echtgenoot, p. 5 & 8). Nu verklaart uw man dan weer dat zijn tante langs vaderskant in Europa is en dat ze Afghanistan verlaten heeft na de moord op zijn vader (CGVS, p. 8 & 10). Het is vreemd dat uw echtgenoot in het kader van zijn eerste verzoek niet heeft vermeld dat zijn tante Afghanistan reeds had verlaten en naar Europa is gereisd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op de vader, de broer en de oom langs vaderskant van uw man in Afghanistan door D.A. (zie supra) waardoor het CGVS niet weet of deze personen al dan niet nog leven en zo ja, waar en in welke omstandigheden ze zich bevinden.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt besloten dat u en uw echtgenoot de Belgische asielinstanties geen correct zicht willen bieden op het aantal familieleden dat jullie hebben en waar ze verblijven.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR

benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van

de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Betreffende de zeven persartikels die u neerlegt, moet worden gewezen dat het louter verwijzen naar artikels die handelen over de situatie in Afghanistan en geen onderscheid maken tussen de verschillende provincies of districten geenszins kan aantonen dat de veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif, de stad waar u 18 jaar heeft gewoond (CGVS, p. 6), dermate slecht is dat u er niet zou kunnen wonen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar enkele arresten van de RvV waarmee ze wil aantonen dat een intern vluchtalternatief naar Jalalabad en Kabul niet mogelijk is (CGVS, p. 24 & 25), moet vooreerst worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek om internationale bescherming dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Daarenboven werd door het CGVS besloten dat er in uw hoofde geen sprake is van een intern vluchtalternatief. U bent immers afkomstig uit de stad Mazare Sharif in de provincie Balkh.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen.

De twee bankkaarten van Iran, de arbeidskaart van uw man van Iran, de amayesh VIII van uw man, de kopie van de amayesh III van uw man en de bankuittreksel van Iran kunnen louter aantonen dat uw echtgenoot legaal in Iran heeft verbleven, hetgeen momenteel niet betwist wordt.

De kopie van een Iraanse zorgkaart op naam van uw zoon kan enkel aantonen dat uw zoon in Iran heeft verbleven, hetgeen eveneens niet betwist wordt.

In verband met de kopie van een brief van uw advocaat dd. 3 juni 2019 moet worden opgemerkt dat hierin een overzicht gegeven wordt van de nieuwe elementen die uw echtgenoot en u wensen aan te halen in het kader van jullie huidige verzoek, met name het legaal verblijf van uw man in Iran en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook worden in deze brief de neergelegde documenten opgelijst. In het kader van het legaal verblijf van uw echtgenoot in Iran moet worden opgemerkt dat zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, in casu Afghanistan. In het kader van de aangehaalde algemene veiligheidssituatie in Afghanistan moet worden opgemerkt dat hier verwezen wordt naar de zeven persartikels die u neerlegt (documenten 14 t.e.m. 20) en die hierboven reeds zijn besproken.

Uw Afghaans paspoort en de kopie van uw taskara tonen louter uw Afghaanse nationaliteit aan, die niet onmiddellijk wordt betwist.

De brief van uw advocaat met informatie over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele informatie betreffende de door u aangehaalde asielproblemen.

De kopie van een brief sd. waarin wordt verklaard dat uw man de voorbije jaren tot 2015/2016 woonachtig was in Teheran heeft u reeds neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV. De RvV wees toen op het feit dat eender wie dergelijke brief kan opstellen en dat de brief niet gedateerd is zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze brief werd opgesteld.

De kopie van het huwelijkscertificaat dat in bijlage zat bij de e-mail van uw advocaat dd. 02.09.2019 kan louter aantonen dat jullie in Iran zijn gehuwd, hetgeen niet onmiddellijk ter discussie staat. Hetzelfde moet worden opgemerkt omtrent het handgeschreven document in bijlage bij de e-mail van uw advocaat dd. 06.09.2019 dat volgens uw advocaat over uw huwelijk met J.H. gaat.

Wat betreft uw verzoek tot een tolk in de e-mail dd. 06.09.2019 en u hierbij verwijst naar artikel 12 en 17 van de Procedurerichtlijn moet worden opgemerkt dat artikel 17 van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijs dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De

richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt." Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand voorziet voor een tolk indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt. Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt.

De door uw man aangehaalde opmerkingen in de e-mail dd. 06.09.2019 kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande beoordeling en beslissing. Zo geeft uw echtgenoot aan dat op pagina 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud de naam van zijn straat verkeerd is geschreven. Zo heet de straat Khoskhkarar en niet Khosgerdad. Ook verklaart hij in de betreffende e-mail dat hij op pagina 6 de vraag omtrent de Afghaanse kalender niet goed begrepen heeft en hij wenst te verduidelijken dat de Afghaanse en Iraanse kalender andere maanden gebruiken. Tevens wilt hij op pagina 8 van de notities toevoegen dat zijn oom langs vaderskant K. voor zijn geboorte als martelaar stierf. Op pagina 12 wilt hij wat verdere uitleg geven over de twee ooms langs moederskant van u en op pagina 20 wilt hij benadrukken dat hij in Afghanistan een taskara had maar dat hij deze niet heeft kunnen meenemen naar België. Dit is hetzelfde als wat hij op het CGVS hieromtrent verklaard heeft.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in het kader van het tweede verzoek van uw echtgenoot J.H. (OV. X) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van het verzoek van uw schoonbroer H.A. (O.V. (...)) die eveneens op 19 augustus 2019 werd opgeroepen op het CGVS met het oog op een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd besloten dat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan behouden. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Bijgevolg kan een zelfde beoordeling van uw verzoek als in het geval van uw schoonbroer niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren drie middelen aan.

- In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoekers benadrukken dat zij in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming de waarheid hebben verteld. Zij leefden als Afghaanse vluchtelingen in Iran, maar zijn moeten vluchten

omwille van problemen met D.A., die gelieerd is aan de taliban. Bovendien beschikken ze niet over een verblijfsrecht in Iran.

Verzoekers bespreken het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen de elementen van deze definitie toe op hun zaak. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en zij geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekers broer H.A., die in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker en zijn broer zijn samen uit Iran gevlucht. Bovendien werd H.A. opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal naar aanleiding van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers, doch besliste de commissaris-generaal op 26 september 2019 dat H.A. zijn subsidiaire beschermingsstatus kon behouden. Verzoekers benadrukken verder dat de verklaringen en vrees voor vervolging van verzoeker en zijn broer H.A. gelijklopend zijn. Ze zijn Afghaanse vluchtelingen die hun verblijfsrecht in Iran zijn verloren. Ze vrezen D.A. die hun zus heeft vermoord. Zij menen dan ook dat, gezien aan H.A. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dit betekent dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan diens afkomst en jarenlange verblijf in Iran. De commissaris-generaal houdt echter geen rekening met deze “familie-eenheid.”

Wat verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming betreft, betreuen verzoekers dat verwezen wordt naar dit eerste verzoek om hun huidige vrees te beoordelen. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek immers zelf aan dat hij gedeeltelijk valse verklaringen aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekers benadrukken bovendien dat de Raad dit argument reeds heeft beoordeeld (RvV 8 april 2019, nr. X).

Zij wijzen er dan ook op dat in het verzoekschrift in het kader van hun beroep tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 28 juni 2017 reeds werd geargumenteed dat “*deze verklaringen intern geen noemenswaardige tegenstrijdigheid bevatten. Eerste verzoeker heeft bij DVZ niet meer of minder gedaan dan zijn problemen ‘kort’ – zoals werd gevraagd bij DVZ – toe te lichten. De tegenstellingen die verweerster leest zijn telkenmale aanvullingen.*”

Wat de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn broer betreft, benadrukken verzoekers dat de verklaringen van verzoeker en zijn broer H.A. overeenkomen op de belangrijkste punten, zijnde dat hun vader problemen had met N.A. en dat commandant D.A. daarom hun zus vermoordde. Waar de bestreden beslissing stelt dat “*geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij toen slechts 5 à 6 jaar oud was*” stellen verzoekers dat het niet duidelijk is wat de commissaris-generaal met dit argument tracht aan te tonen: “*Het is niet duidelijk wat verweerster met dit argument tracht aan te tonen. Dat A. geen weet heeft over zijn leeftijd bewijst niets over de waarachtigheid van zijn verklaringen. Het is algemeen geweten dat Afghanen geen besef hebben van leeftijden, aangezien ze andere referenties gebruiken om zichzelf te identificeren, zoals hun stam.*” Zij citeren hierbij uit informatie van het Immigration and Refugee Board of Canada (verzoekschrift, stuk 6). Uit de verklaringen van H.A. kan enkel worden afgeleid dat deze “*zelf niet precies weet hoe de vork in de steel zit*”, omdat hij niet actief betrokken was bij de problemen met N.A., aldus verzoekers.

Verzoekers stellen verder dat “*Ten slotte gebruikt verweerster een zeer opmerkelijk argument betreffende de verklaringen van tweede verzoekster. Ten tijde van het eerste verzoek om internationale bescherming was tweede verzoekster niet op de hoogte van de problemen van eerste verzoeker, omdat verzoekers onderling niet spraken over hun problemen. In het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming heeft tweede verzoekster zich zo goed mogelijk proberen voor te bereiden op het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2019, waardoor ze voor de eerste keer kennis kreeg van de problemen van eerste verzoeker.*

Dat tweede verzoekster nu wel kon vertellen over de problemen van eerste verzoeker verandert inderdaad niets aan de vaststelling dat ze dit niet kon tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming, maar het getuigt wel van een oprechte poging om een duidelijk beeld te schetsen over de ervaren problemen.”

Verzoekers stellen verder dat zij “*inderdaad niet [weten] hoe ze commandant D.A. moeten klasseren*”. Zij weten enkel dat hij overdag voor de overheid werkte en 's nachts voor de taliban, zoals verzoekers broer

H.A. tevens heeft verklaard. Zij menen dat het vaker gebeurt in Afghanistan dat mensen zowel bij de overheid als de taliban werken. Zij stellen verder dat bovendien niet uit het oog mag worden verloren dat verzoekster louter verklaarde wat zij kreeg van informatie van verzoeker, nu zij zelf de problemen met D.A. niet meemaakte. Verzoeker volhardt bovendien dat D.A. de oom is van N.A.

Verzoekers benadrukken verder dat verzoekster thans meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over haar problemen in Afghanistan omdat zij zich heeft geïnformeerd bij haar moeder. Verzoekster heeft zich beter voorbereid omdat ze nu beter op de hoogte is van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zij stellen dat *“Tweede verzoekster kan er nu niets meer aan veranderen dat ze niet veel kon vertellen over haar problemen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Daarom vraagt ze ook een tweede kans zodat haar problemen grondig kunnen worden onderzocht.”*

Wat de moord op verzoeksters maternale oom betreft, benadrukken verzoekers andermaal dat zij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming de volledige waarheid vertellen. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben zij echter bepaalde zaken verzwegen, zoals het aantal maternale ooms van verzoekster. Zij heeft twee ooms langs moederszijde, één die in Turkije woont en één die vermoord werd in Mazar-e-Sharif. Verzoekers hebben dit echter verzwegen uit vrees om teruggestuurd te worden, enerzijds naar Iran en anderzijds naar Afghanistan indien de commissaris-generaal zou oordelen dat er een bestaand familiaal netwerk is in Afghanistan.

Verzoekers benadrukken verder dat verzoeker enkel aan verzoekster heeft verteld dat hij vanuit Iran gedeporteerd werd naar Herat, doch niet heeft verteld dat hij na twee dagen reeds naar Nimroz ging. Zij benadrukken dat *“Tweede verzoekster heeft dus enkel verklaard wat haar werd verteld, aangezien ze zelf niet werd gedeporteerd”*. Zij menen dat de voorgelegde Amayesh-kaart van verzoeker een sluitend bewijs vormt dat hij in Iran heeft verbleven, doch dat zijn legaal verblijf werd ingetrokken. Zij wijzen er verder op dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers broer H.A. met betrekking tot zijn deportatie naar Afghanistan niet betwist en citeren uit diens verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Wat de voorgelegde brief van de huisbaas betreft, stellen verzoekers dat *“de datum van de huisbaas verkeerd is”*. Zij hebben echter een verbetering gevraagd aan hun huisbaas en deze neergelegd bij de commissaris-generaal.

Wat de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn broer betreft, volhardt verzoeker dat hij de volledige waarheid heeft verteld tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekers menen *“Dat zijn broer H.A. niet meer weet wat hij precies heeft verklaard over het aantal ooms tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 14 januari 2016 kan niet bevreemden gelet op het lange tijdsverloop.”*

- In een tweede middel achten verzoekers volgende bepalingen geschonden:

“- Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht);

- Schending van de zorgvuldigheidsplicht;

- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoekers benadrukken andermaal dat aan verzoekers broer H.A. in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker en zijn broer zijn samen uit Iran gevlucht. Bovendien werd H.A. opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal naar aanleiding van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers, doch besliste de commissaris-generaal op 26 september 2019 dat H.A. zijn subsidiaire beschermingsstatus kon behouden. Zij wijzen er dan ook op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan diens afkomst en jarenlange verblijf in Iran.

Ten overvloede voeren verzoekers dan ook aan dat de commissaris-generaal het principe van ‘eenheid van gezin’ miskent, nu verzoeker als oudere broer van H.A. in België de rol van gezinshoofd heeft.

Zij menen dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat het ‘principe van beginsel van de eenheid van het gezin’ kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming ten behoeve van de familieleden.

De Raad heeft dit principe bevestigd, doch merkt daarbij op dat dit beginsel enkel kan toegepast worden in asiëldossiers voor afhankelijke familieleden. Hierbij dient evenwel opmerkt te worden dat de Raad het begrip 'afhankelijkheid van familieleden' ruim interpreteert. Ook personen die materieel of financieel ten laste zijn van de bijstand door een erkend vluchteling omwille van hun leeftijd, invaliditeit of afwezigheid van middelen om te voorzien in levensonderhoud komen in aanmerking voor erkenning als vluchteling (RvV 24 september 2012, nr. X). Het principe van beginsel van eenheid van het gezin kan bijgevolg een uitbreiding van de internationale bescherming met zich meebrengen ten voordele van personen aan wie geen bewijs wordt gevraagd van persoonlijke voor vervolgingsvrees en moet dit principe begrepen worden *"als een vorm van afgeleide bescherming, als gevolg van de kwetsbare situatie waarin zij zich bevinden omwille van het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of echtgenote of hun natuurlijke beschermers"* (RvV 29 juni 2010, nr. X), aldus verzoekers.

Verder wijzen zij erop dat het principe van eenheid van gezin tevens wordt bevestigd door UNHCR, dat volgens hen stelt dat familieleden die ten laste zijn van het hoofd van de familie, dat erkend is als vluchteling, normaliter ook erkend worden als vluchteling. De familieleden van wie het gezinshoofd erkend vluchteling is genieten aldus normaliter dezelfde bescherming zonder dat zij een individuele vrees voor vervolging moeten staven. Het principe van eenheid van gezin laat bijgevolg aan een persoon toe om het vluchtelingenstatuut "*zijdelings*" te verkrijgen terwijl die persoon op zichzelf niet voldoet aan de definitie van vluchteling. Bovendien wordt het principe van eenheid van gezin in het Vluchtelingenverdrag beschouwd als *"een essentieel recht van de vluchteling"*, aldus verzoekers.

Zij menen verder dat het feit dat zij recht hebben op een afgeleide vorm van bescherming, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij ook in hun eigen hoofde recht hebben op internationale bescherming. Verzoekers bevinden zich, omwille van hun jarenlange verblijf in Iran en hun lidmaatschap van een religieuze-etnische minderheid, in een extreem kwetsbare positie, in geval van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, aldus verzoekers. Geen van beiden hebben bovendien nog noemenswaardige familie in Afghanistan.

Zij besluiten hierbij dat hun profiel identiek is aan dat van de broer van verzoeker, aan wie op 2 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het is verzoekers compleet onduidelijk waarom aan hen dan geen bescherming dient te worden gegeven.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoekers menen dat zij recht hebben op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij geven een korte theoretische toelichting en wijzen erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de meest actuele veiligheidssituatie te beoordelen.

Verzoekers herhalen dat zij zich, omwille van hun jarenlange verblijf in Iran en hun lidmaatschap van een religieuze-etnische minderheid, in een extreem kwetsbare positie bevinden, in geval van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Geen van beiden hebben bovendien nog noemenswaardige familie in Afghanistan.

Zij herhalen hierbij dat hun profiel identiek is aan dat van de broer van verzoeker, aan wie op 2 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het is verzoekers compleet onduidelijk waarom aan hen dan geen bescherming dient te worden gegeven.

Verzoekers gaan vervolgens in op de veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in Mazar-e-Sharif. Zij citeren uit de UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 met betrekking tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Zij voeren aan dat verzoekster slechts tot haar achttiende in Mazar-e-Sharif heeft gewoond en dat zij geen enkele familie meer heeft in de stad, aangezien haar oom vorig jaar werd vermoord. Het voorgestelde intern vestigingsalternatief is dan ook niet redelijk, gelet op het specifieke profiel van verzoekers als Afghaanse vluchtelingen die jarenlang in Iran hebben gewoond en sinds 2015 in België verblijven, waardoor zij *"elke voeling met de Afghaanse*

context zijn verloren." Bovendien hebben zij twee kinderen, waarvan de jongste in België is geboren, die in België school lopen. Verzoekers zijn tevens Sayed-Hazara, een religieuze minderheid die wordt gediscrimineerd en gemarginaliseerd. Zij besluiten dan ook dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief naar Mazar-e-Sharif.

Verzoekers gaan vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij wijzen er in dit verband op dat Vluchtelingenwerk Nederland tot het besluit is gekomen, op basis van een lezing van de informatie van EASO, dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verslechtert (verzoekschrift, stuk 9).

Het geweld blijft bijzonder veel burgerslachtoffers maken. In 2018 vielen er volgens UNAMA 3.804 dodelijke slachtoffers, een stijging van maar liefst 11 procent ten opzichte van 2017 (verzoekschrift, stuk 10). Op 30 juli 2019 publiceerde UNAMA een halfjaarlijkse update over de bescherming van de Afghaanse burgers. Uit dit verslag blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in het tweede kwartaal van 2019 zeer hard toenam in vergelijking met het eerste kwartaal (verzoekschrift, stuk 11). Uit de gegevens van UNAMA blijkt bovendien dat er meer burgers gedood worden door pro-Afghaanse troepen dan door rebellen. In de eerste helft van 2019 werden 717 burgers gedood door regeringstroepen, in vergelijking met 531 burgers die door militanten gedood worden (verzoekschrift, stuk 12). In de maand augustus vielen er volgens de BBC gemiddeld 74 burgerslachtoffers (verzoekschrift, stuk 13).

In andere districten en provincies vinden er tevens op regelmatige basis aanslagen plaats. De hoofdstad werd de voorbije maanden opgeschrikt door hoogoplopend geweld. Verzoekers verwijzen naar artikels over veiligheidsincidenten in de stad Kabul (verzoekschrift, stukken 14-17). Op 31 juli 2019 vielen er in het westen van Afghanistan tevens dertig doden nadat een bus op een bembom reed (verzoekschrift, stuk 18). Midden september 2019 vielen er in verschillende delen van het land opnieuw heel wat slachtoffers bij (doelgerichte) aanslagen door de taliban en het Afghaanse leger (verzoekschrift, stuk 19).

Hoewel bovenstaande incidenten geen betrekking hebben op veiligheidsincidenten in Mazar-e-Sharif, is het aanhalen ervan toch van groot belang. Bovenstaande nieuwsberichten schetsen namelijk een duidelijk beeld van de onveiligheidssituatie in het hele land, aldus verzoekers.

Ten slotte moet de aandacht getrokken worden naar de onderhandelingen tussen de taliban en Afghaanse vertegenwoordigers die plaatsvonden in juli 2019. Op 9 juli werd een verklaring opgesteld waarbij beide partijen overeenkwamen om het aantal burgerslachtoffers tot een minimum te beperken. Enkele weken later blijkt duidelijk dat het om loze beloften ging. Ondertussen heeft president Trump de onderhandelingen stopgezet, waardoor de taliban zijn aanslagen heeft opgedreven (verzoekschrift, stukken 19-20).

Bovendien is het geweld de voorbije maand weer opgedreven naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. UNAMA spreekt van 85 doden en 373 gewonden (verzoekschrift, stuk 21). Deze algemene onveiligheid heeft ertoe geleid dat Afghanistan in de Global Peace Index van juni 2019 als het meest onveilige land ter wereld beschouwd wordt. Bovendien is het in Afghanistan minder vredevol in 2019 dan in 2018 (verzoekschrift, stuk 22).

De hierboven aangehaalde geactualiseerde informatie toont duidelijk aan dat het geweld nog steeds zeer aanwezig is geheel Afghanistan, maar zeker ook in Kabul. De veiligheid van de burgers kan niet gegarandeerd worden, waardoor er voor verzoekers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld, aldus verzoekers.

Verzoekers achten de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. De commissaris-generaal focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen.

Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Gelet op het voorgaande dient in aanmerking te worden genomen dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds precair is. Bijgevolg dient in elk geval de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te worden toegekend aan verzoekers.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van H.A. van 2 maart 2016 (stuk 4);
- de beslissing tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van H.A. van 26 september 2019 (stuk 5);
- het artikel "*Description and samples of the Tazkira booklet and the Tazkira certificate*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 16 september 2011 (stuk 6);
- uittreksels uit de notities van het persoonlijk onderhoud in hoofde van H.A. van 14 januari 2016 (stuk 7);
- UNHCR's "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 8);
- UPdate van Vluchtelingenwerk Nederland van 20 juni 2019 (stuk 9);
- het rapport "*Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict – Annual report 2018*" van UNAMA van februari 2019 (stuk 10);
- het rapport "*Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019*" van UNAMA van 30 juli 2019 (stuk 11);
- het artikel "*Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents*" van BBC van 30 juli 2019 (stuk 12);
- het artikel "*Afghanistan war: tracking the killings in August 2019*" van BBC van 16 september 2019 (stuk 13);
- het artikel "*Aanslag op politiebureau in Kaboel: 14 doden en bijna 150 gewonden*" van De Morgen van 7 augustus 2019 (stuk 14);
- het artikel "*Dodental aanslag Afgaanse bruiloft loopt op tot tachtig*" van De Morgen van 21 augustus 2019 (stuk 15);
- het artikel "*Afghanistan war: Taliban bombs election rally and Kabul square*" van BBC van 17 september 2019 (stuk 16);
- het artikel "*Dozens of civilians killed in Afghan forces' anti-Taliban attack*" van Aljazeera van 24 september 2019 (stuk 17);
- het artikel "*Bus rijdt op bermbom in Afghanistan: zeker 30 doden*" van VRT NWS van 31 juli 2019 (stuk 18);
- het artikel "*Dodelijke dag in Afghanistan: aanslag op school en veiligheidstroepen die (per ongeluk) plantage bombarderen*" van VTR NWS van 19 september 2019 (stuk 19);
- het artikel "*Suicide bombings at university kills 10 as violence surges in Afghanistan*" van The New York Times van 19 juli 2019 (stuk 20);
- het artikel "*Election-related violence claims 85 lives in Afghanistan: UN report*" van UN News van 15 oktober 2019 (stuk 21);
- het rapport "*Global Peace Index*" van het Institute for Economics & Peace van juni 2019 (stuk 22).

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 december 2019 leggen verzoekers volgende stukken neer:

- kopie van de Duitse verblijfsvergunning van verzoeksters ouders (stuk 23);
- kopie van een foto van verzoekster met haar moeder (stuk 24).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun relaas aannemelijk te maken. Van verzoekers om internationale bescherming wordt redelijkerwijze verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar hun verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekers hebben aldus de verplichting om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek om internationale bescherming en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit

verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoekers worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over hun identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Vooreerst heeft de Raad in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming reeds geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over hun verblijfplaatsen, hun status en levensomstandigheden voor hun vertrek naar België en de redenen waarom zij Afghanistan hebben verlaten (RvV 8 april 2019, nr. X).

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers thans, in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming, volledig afwijkende verklaringen afleggen inzake hun verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor hun vertrek naar België. Verzoeker verklaart thans immers dat hij niet in 1386 (2007/2008 GK) uit Afghanistan is vertrokken, doch reeds in 1380 (2001/2002 GK) naar Iran is gegaan met zijn ooms omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en om er te werken, terwijl zijn familie in 2007/2008 naar Iran is gevlucht omwille van problemen met N.A. (administratief dossier verzoeker, Verklaring volgend verzoek, stuk 21, p. 21-22; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 5). Bovendien verklaart verzoeker thans dat hij legaal in Iran verbleef in het bezit van een amayesh-kaart en dat hij zijn oom S. langs vaderkant niet vermeldde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming omdat deze verantwoordelijk was voor hem in Iran (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 4-5). Verzoeker droeg tevens zijn broer A. en zijn echtgenote op om deze oom en verzoekers legale verblijfsstatus in Iran te verzwijgen (*Ibid.*, p. 5; administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 5). Verzoekster verklaart thans ook dat zij legaal in Iran verbleef (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 6-8).

Aldus stelt de Raad vast dat verzoekers, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hen rust, getracht hebben de instanties belast met het onderzoek naar hun verzoek om internationale bescherming intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met de negatieve beslissingen, volledig afwijkende verklaringen afleggen inzake hun verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor hun vertrek naar België.

Waar verzoekers verklaarden dat zij handelden op advies van derden en uit vrees om teruggestuurd te worden naar Iran, benadrukt de Raad dat verzoekers in de eerste plaats zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen. Het loutere feit dat verzoekers op aanraden van derden bedrieglijke verklaringen aflegden, kan hun manier van handelen niet zonder meer vergoelijken. Verzoekers werden bij aanvang van de procedure immers aangemaand de waarheid te vertellen en werden gedurende de procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt ook in vertrouwen, zodat 'vrees' kan geen reden zijn om voor de instanties belast met het onderzoek naar hun verzoekschrift onjuiste informatie over hun levensomstandigheden te debiteren. De Raad is van oordeel dat het manifest misleidende karakter van verzoekers' verklaringen hun algehele geloofwaardigheid ondergraaft.

Vooreerst werd terecht vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over de redenen waarom zij en hun families Afghanistan zijn ontvlucht. Waar verzoekers' in het verzoekschrift "*betreuren*" dat nog wordt verwezen naar hun verklaringen tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming omdat zij thans hebben aangegeven dat zij gedeeltelijk valse verklaringen hebben afgelegd, stelt de Raad vast dat zij zich thans nog steeds baseren op dezelfde vervolgingsfeiten als deze die zij ook reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben opgeworpen als redenen waarom zij en hun families Afghanistan ontvlucht zijn en deze thans nog steeds aanvoeren als redenen waarom zij niet kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker stelt thans in zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan wel dat hij reeds op zijn veertiende, zijnde in 2001/2002, Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie in Iran en om er te gaan werken. Doch hij verklaarde tevens dat zijn ouders en broers in 2007/2008 naar Iran zijn gevlucht omwille van hun problemen met N.A. die verzoekers zus heeft vermoord omdat zij niet met hem wilde trouwen en dat verzoekers vader vervolgens N.A. vermoordde (administratief dossier verzoeker, Verklaring volgend verzoek, stuk 21, p. 2-3). Deze verklaringen over zijn asielmotieven zijn identiek aan verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wat de redenen betreft waarom hij niet kan terug keren naar Afghanistan.

Verzoekster beroept zich in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming eveneens op dezelfde asielmotieven die zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds aanhaalde, zijnde een conflict tussen haar vader en een ex-collega, om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 9-10, 23). Deze verklaringen over haar asielmotieven zijn identiek aan verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming wat de redenen betreft waarom zij niet kan terug keren naar Afghanistan.

Aldus oordeelden de bestreden beslissingen terecht dat in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat de door hun aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn. De Raad oordeelde in het kader van verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming immers dat (RvV 8 april 2019, nr. X):

"Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat geen van beide verzoekers erin slaagt om aan de hand van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen de redenen van hun vlucht (samen met hun respectievelijke families) van Afghanistan naar Iran aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoeker, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze dat verzoekers verklaringen over de reden van de vlucht van hem en zijn familie van Afghanistan naar Iran vaag en tegenstrijdig zijn en dat verzoekster hierover onaannemelijk weinig is geïnformeerd:

"Wat betreft de reden van uw vlucht uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS in ernstige mate verschillen met deze die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ. Op het CGVS verklaart u dat uw familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op uw zus en de daaropvolgende moord door uw vader en oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de taliban zouden jullie vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u echter louter dat de situatie in uw dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U voegde hier nog aan toe dat na jullie vlucht naar Iran uw vader, uw broer en uw oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de taliban. U zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat uw verklaringen over de reden van uw vlucht uit Afghanistan in dergelijke mate verschillen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het opvallend dat uw vrouw M.H. niet de minste informatie weet te geven over de reden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan (CGVS 15/19599, p. 8). Er kan verwacht worden dat zij gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom u en uw familie naar Iran zijn gevlucht om er vervolgens jarenlang illegaal te verblijven."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande onder meer als volgt:

"Verzoekers hebben bij DVZ niet meer of minder gedaan dan hun problemen 'kort' – zoals werd gevraagd bij DVZ- toe te lichten. De tegenstellingen die verweerder leest zijn telkenmale aanvullingen, die intern geen noemenswaardige tegenstrijdigheid bevatten."

Verzoekers kunnen echter allerminst worden bijgetreden in dit verweer. Verzoekers verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij en zijn familie naar Iran vluchtten omdat zijn vader een vete had met ene N.A. kan bezwaarlijk als een loutere aanvulling worden beschouwd van hetgeen hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar beperkte hij zich immers tot de bewering dat hij met zijn familie naar Iran vluchtte omwille van de moeilijke situatie in zijn dorp ten gevolge van bom- en zelfmoordaanslagen. Ondanks dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate cruciale elementen als een vete van zijn vader die leidde tot hun vlucht naar Iran hierin niet zou hebben vermeld.

De Raad stelt bovendien vast dat de verklaringen van verzoeker tevens tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer. Waar in het feitenrelaas in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, die in het verzoekschrift wordt overgenomen (p. 2), met betrekking tot zijn vlucht van Afghanistan naar Iran wordt gesteld als volgt: "Op een dag vroeg een Pasjtoen, N.A. genaamd, de hand van uw zus.

Uw vader weigerde omdat hij een Pasjtoen was. Wanneer later iemand anders de hand van uw zus vroeg vermoordde N.A. haar. Zes maanden later vermoordden uw vader en uw oom N.A.. Omdat N.A. een neef had die lid was van de taliban zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. U was achttien jaar wanneer u met uw familie naar Iran vluchtte.", wordt in het feitenrelaas van de beslissing van de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 4) gesteld als volgt: "U verliet Afghanistan toen u 5 à 6 jaar oud was omwille van een conflict tussen uw vader en commandant D.A. Uw vader cultiveerde aardappelen op zijn stuk grond. Hij verkocht deze door op de bazaar aan N.A., de neef van commandant D.A. N.A. weigerde echter uw vader te betalen. Toen uw vader hierover ging klagen in de bazaar betaalde N.A. uw vader, onder druk van de andere winkeliers. Enkele

dagen later kwam D.A. naar jullie grond en schoot uw zus dood. Uw vader raakte gewond. Uw vader vertelde dit aan zijn broer en die wou wraak nemen. Ze gingen naar de bazaar. Mensen vertelden later dat ze de neef van de commandant hadden neergeschoten. U weet niet of die persoon gestorven is of niet. Vervolgens vertrokken jullie naar Iran. Na 6 maanden werd uw vader opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Vermoedelijk ging hij zijn stuk grond verkopen. Toen hij terug was in het dorp werd hij echter samen met uw broer J. gedood door zijn tegenstanders." Uit het bijgebrachte gehoorverslag van de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat deze weergave van de feiten in overeenstemming is met diens verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn broer met betrekking tot hun vlucht van Afghanistan naar Iran een volledig ander relaas brengen. (...)

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over de vlucht van haar en haar familie van Afghanistan naar Iran, temeer daar ook verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de redenen van deze vlucht:

"Ook u bent weinig verhelderend over de redenen van uw vlucht uit Afghanistan. Op de DVZ verklaarde u louter dat uw vader persoonlijke vijanden had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat uw vader, die elektricien was in een bedrijf, had geklaagd over een corrupte collega, waarna deze vervolgens ontslagen werd. Daarop uitte deze man doodsbedreigingen aan het adres van uw vader. Vervolgens zouden u en uw familie uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p. 4). Aangezien het niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plots uitmondde in de vlucht van heel uw familie uit Afghanistan, wordt gevraagd hier verder over te vertellen waarop u nog meegeeft dat die man op een dag naar jullie huis kwam met een kalashnikov, waarna de burens tussenkwamen. Uw vader vluchtte die nacht weg en enkele dagen later zouden jullie allen uw vader gevolgd zijn (CGVS, p. 4).

Aangezien het nog steeds niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plotseling tot gevolg had dat jullie alles achterlieten en halsoverkop het land ontvluchtten wordt nogmaals gevraagd om hier meer duidelijk over te scheppen maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat het vreemd overkomt dat een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plots uitmondt in de vlucht van uw hele familie uit Afghanistan en nogmaals aangespoord dit verder uit te leggen komt u niet verder dan de herhaling dat deze man ontslagen werd en vervolgens doodsbedreigingen uitte (CGVS, p. 5). De loutere melding dat u toen jong was is geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u zo weinig weet te vertellen over de precieze omstandigheden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan, zeker gezien u toen reeds 15 jaar zou zijn geweest en u ook daarna informatie hierover zou kunnen te weten gekomen zijn (CGVS, p. 5).

Ook uw man blijft vaag over de problemen van u en uw familie in Afghanistan. Gevraagd hierover te vertellen zegt hij louter dat uw vader elektricien was en dat jullie hierdoor problemen hadden. Voor de rest zou hij geen details hebben (CGVS 15/19596, p. 9). Gevraagd te verklaren waarom hij geen enkele informatie heeft over de problemen van u en uw familie in Afghanistan zegt hij nog dat jullie een probleem hadden met een collega van uw vader maar geeft hij mee niet te weten waarom jullie een probleem hadden en wat het probleem exact was (CGVS 15/19596, p. 9). Hij wordt gevraagd te verklaren waarom hij, na jarenlang getrouwd te zijn geweest en samen jarenlang op illegale wijze in Iran te hebben moeten verblijven mede omwille van deze problemen, geen informatie heeft over de problemen die u en uw familie ertoe hebben aangezet jullie land te verlaten, maar hij zegt louter dat hij het aan uw vader had gevraagd maar dat hij hem enkel zei dat hij een probleem had met een collega (CGVS, p. 9). Gevraagd wat u dan zelf weet, en aan hem zou hebben gezegd, kan hij plots wel concrete informatie geven en zegt hij nog dat deze collega ontslagen zou zijn geweest en dat hij dacht dat uw vader daarbij betrokken zou zijn geweest, waarna de problemen begonnen (CGVS, p. 9). Er kan verwacht worden dat hij meteen concrete informatie geeft wanneer hiernaar gevraagd wordt zonder eerst verschillende malen te stellen niets hierover te weten. Bovendien kan de weinige informatie die hij uiteindelijk nog meegeeft op zich nog maar weinig overtuigen."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen."

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Wat voormelde motivering van de Raad betreft, is dit echter niet het geval. Verzoeker verklaart dan wel dat hij reeds vroeger dan zijn familie Afghanistan is ontvlucht, doch de Raad wijst erop dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststellingen in voormeld arrest dat van verzoekers, zelfs indien verzoeker niet aanwezig was in Afghanistan ten tijde van de aangehaalde vervolgingsfeiten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen afleggen aangaande de vervolgingsfeiten van hun familie waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben bij een terugkeer naar Afghanistan en dat deze verklaringen overeenstemmen met elkaar en met de verklaringen van verzoekers broer H.A. Gelet op de vaststellingen in voorgaand arrest is dit echter niet het geval. Gelet op het gezag van gewijsde, staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer 208 090. De Raad oordeelde immers reeds over deze middelen en tegen dit arrest staan geen rechtsmiddelen meer open.

Het loutere feit dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming wel informatie kon geven over de problemen van haar echtgenoot, volstaat evenmin om afbreuk te doen aan bovenstaande beoordeling van de Raad. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift louter aan dat zij een duidelijk beeld wouden schetsen van de problemen, doch dit doet geen afbreuk aan de beoordeling in voormeld arrest dat verzoekster geen informatie kon geven over de problemen van haar echtgenoot in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming informatie heeft over de asielmotieven van verzoeker, *quod non*.

In de bestreden beslissingen werd bovendien terecht geoordeeld dat verzoekers broer H.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 19 augustus 2019 evenmin enige bewijselementen heeft bijgebracht die een afbreuk kunnen doen aan bovenstaande beoordeling van de Raad: *"Wanneer H.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19.08.2019 met het oog op een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus verschillende keren geconfronteerd wordt met zijn verklaringen hieromtrent tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt hij niet verder dan te stellen dat hij toen slechts 5 à 6 jaar oud was, dat hij enkel sprak over de dingen die hem werden gezegd, dat de problemen begonnen nadat N.A. de hand van uw zus vroeg en dat hij enkel vertelde over de omstandigheden van de dood van zijn zus (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 6). Echter, deze post factum verklaringen weten niet te overtuigen. Bovendien werd de geboortedatum van H.A. na leeftijdsonderzoek vastgelegd op 1 januari 1996 (zie administratief dossier). Dit betekent dat H.A. reeds 11 à 12 jaar was wanneer hij in 1386 (2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) van Afghanistan naar Iran verhuisde (CGVS broer dd. 19.08.2019, p. 5). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij toen slechts 5 à 6 jaar was."*

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekers broer H.A. zijn leeftijd niet zou kennen, doet geen afbreuk aan bovenstaande beoordeling, nu deze zich zelf beroept op zijn jonge leeftijd ten tijde van de aangehaalde problemen ter verschoning van het feit dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn verzoeker. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van H.A. over zijn leeftijd, kan immers evenmin worden aangenomen dat hij ten tijde van de aangehaalde problemen dusdanig jong was dat hij niet in staat zou zijn om doorleefde, correcte en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de problemen van zijn familie. Het feit dat H.A. niet actief bij de problemen betrokken was, verhindert hoe dan ook niet dat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in het kader van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt over zijn asielmotieven en dat deze verklaringen overeenstemmen met die van zijn broer. Gelet op voormelde vaststellingen is dit echter niet het geval.

Verzoekers voeren dan ook geen nieuwe elementen aan die van die aard kunnen zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan voormelde beoordeling van de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten van verzoekers familie die ertoe zouden leiden dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissingen terecht oordeelden dat verzoekers en verzoekers broer H.A. beperkte en tegenstrijdige verklaringen aflegde over hun vervolger, commandant D.A. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde hierbij dat:

"Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw echtgenote en uw broer H.A. over commandant D.A. die volgens u uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant heeft vermoord in Afghanistan (CGVS dd. 19.08.2019, p. 10 & 11) beperkt en zelfs tegenstrijdig met elkaar zijn."

Gevraagd of D.A. commandant was van de taliban of van de overheid, verklaart u dat uw moeder zei dat hij overdag een deel van de overheid was en 's nachts een deel van de taliban (CGVS, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of D.A. bij de politie zat dan wel bij het leger dan wel bij een andere overheidsinstelling, verklaart u dit niet te weten (CGVS, p. 9). Tevens wordt vastgesteld dat uw echtgenote niet eens weet of D.A. een commandant was bij de taliban dan wel bij de overheid (CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 15). Ook uw broer H.A. weet niet of D.A. al dan niet een commandant bij de overheid was (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 7).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u verklaart dat D.A. de oom langs vaderskant van N.A. was (CGVS, p. 9). Echter, dit komt niet overeen met uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek waar u stelde dat D.A. de neef was van N.A. (CGVS eerste verzoek, p. 9). Ook uw broer H.A. verklaart dat D.A. en N.A. neven van elkaar zijn. Meer bepaald stelt H.A. dat N.A. de zoon van de zus van D.A. was (CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9). Dergelijke beperkte en tegenstrijdige verklaringen omtrent de persoon die zowel u, als uw echtgenote en als uw broer H.A. vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 22 & 23 ; CGVS echtgenote dd. 19.08.2019, p. 21 ; CGVS broer H.A. dd. 19.08.2019, p. 9), ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaarde vrees.”
In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij niet weten hoe zij commandant D.A. moeten klasseren omdat hij 's nachts voor de taliban werkte en overdag voor de overheid, hetgeen “vaker gebeurt” in Afghanistan, wijst de Raad erop dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of D.A. voor het leger, de politie dan wel een andere overheidsinstelling werkte. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker dergelijke kennis heeft over zijn vervolger indien hij verklaart dat deze voor de overheid werkzaam is.

Dat tweede verzoekster de problemen met commandant D.A. niet persoonlijk heeft meegemaakt, verhindert bovendien niet dat van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij enige kennis heeft van de persoon die haar echtgenoot vervolgt, gezien zij dit tevens aanvoert als reden waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Van verzoekers wordt verwacht dat zij gedegen hun asielmotieven zouden bespreken voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Ook verzoekster moet aldus op de hoogte zijn of de vervolger van haar echtgenoot voor de taliban dan wel de overheid, of beide, werkzaam is, gezien dit een kernelement betreft van verzoekers relaas. Dit is echter niet het geval.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift aangeven dat zij volharden dat D.A. de oom is van N.A., wijst de Raad erop dat het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de familieband tussen D.A. en N.A., op te heffen.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekster er nu niets meer aan kan veranderen dat zij niet veel informatie had over haar problemen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dat zij zich geïnformeerd heeft bij haar moeder, geen afbreuk kan doen aan de beoordeling van de Raad in voormeld arrest, waaruit blijkt dat verzoekster vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over deze problemen. De Raad wijst er ten overvloede op dat ook van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij van bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over haar asielmotieven, *quod non*.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissingen nog vaststelden dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming de naam van de ex-collega van haar vader niet kende, noch wat diens beroep was na zijn ontslag (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 10). Dergelijke onwetendheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar problemen in Afghanistan.

Waar verzoekers thans nog een nieuw element aanhalen met betrekking tot deze problemen, met name dat verzoeksters oom een jaar geleden werd vermoord in Mazar-e-Sharif, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht werd geoordeeld dat:

“Wat betreft de moord op uw oom langs moederszijde die anderhalf jaar geleden werd vermoord in de stad Mazar-e Sharif (CGVS, p. 10), moet vooreerst worden opgemerkt dat uw echtgenoot het bestaan van deze oom langs moederszijde van u in het kader van zijn eerste verzoek volledig verzwegen heeft. Immers, in het kader van zijn eerste verzoek liet uw man optekenen dat u geen ooms langs vaderskant

heeft en dat hij enkel weet dat u een oom langs moederskant heeft wanneer gevraagd werd naar uw ooms en tantes (CGVS echtgenoot J.H. eerste verzoek dd. 02.02.2017, p. 8). Ook stelde hij toen dat uw oom langs moederskant in Turkije is en dat hij niet denkt dat u nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS echtgenoot eerste verzoek, p. 8). Het is zeer vreemd dat uw man deze oom langs moederszijde van u in het kader van zijn eerste verzoek nooit heeft vermeld.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot stelt dat uw oom door onbekenden is gedood en dat u stelt niet te weten of uw oom door die ex-collega van uw vader of door iemand anders is gedood (CGVS echtgenoot, p. 14 ; CGVS, p. 10). Bijgevolg kan u geenszins aantonen dat zijn dood iets te maken zou hebben gehad met de verklaarde problemen van uw familie in Afghanistan.

In verband met de kopieën van foto's en van persartikels waarmee jullie de moord op uw oom wilt aantonen (CGVS echtgenoot dd. 19.08.2019, p. 14 ; documenten 5 & 6), moet worden opgemerkt dat ze op geen enkele objectieve wijze de verklaarde familiale band tussen u en de gestorven persoon kan aantonen. Evenmin kunnen ze op objectieve wijze de moordenaar van deze persoon en de reden voor de moord aantonen. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u de meeste kopieën van deze foto's en persartikels reeds heeft neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

Verzoekers argumenteren in het verzoekschrift dat zij het bestaan van verzoeksters maternale oom die in Mazar-e-Sharif woont hebben verzwegen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming uit vrees om teruggestuurd te worden naar Iran of naar Afghanistan indien zou geoordeeld worden dat verzoekster er over een familiaal netwerk beschikt. De Raad herhaalt nogmaals dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over relevante elementen te geven. Dat verzoekers deze oom niet vermeld hebben in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming ondermijnt dan ook hun algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van hun verklaringen dat deze oom zou vermoord geweest zijn in Mazar-e-Sharif ten gevolge van de problemen van verzoeksters familie.

Verzoekers voeren dan ook geen nieuwe elementen aan die van die aard kunnen zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan voormelde beoordeling van de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten van verzoeksters familie die ertoe zouden leiden dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast werd in de bestreden beslissingen nog terecht geoordeeld dat verzoekers' verklaringen met betrekking tot de vermeende deportatie van verzoeker vanuit Iran naar Afghanistan in juni of juli 2014, niet geloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing van verzoeker werd hierbij terecht geoordeeld dat:

"Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaarde omstandigheden van uw terugkeer naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 (juni/juli 2014 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) en uw verklaarde terugkeer naar Iran een maand later (CGVS, p. 7 & 19) niet aannemelijk zijn.

Hieromtrent moet worden vastgesteld dat u verklaart dat u samen met uw broer H.A. en uw oom N. naar Herat werd gedeporteerd en dat u na een of twee dagen naar Nimroz ging waar u de rest van die maand verbleef (CGVS, p. 7). Echter, uw echtgenote verklaart dat u gedurende die maand enkel in Herat verbleven heeft (CGVS echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote hieromtrent, stelt u dat u tegen uw vrouw zei dat u naar Herat werd gedeporteerd, dat uw vrouw misschien een vergissing maakte of dat de protection officer haar verkeerd heeft begrepen (CGVS, p. 7).

Deze post factum verklaringen worden niet aanvaard. Het is zeer vreemd dat uw echtgenote en u hieromtrent geen gelijklopende verklaringen over afleggen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw opgegeven verklaring voor de annulatie van uw amayeshkaart waardoor u illegaal in Iran verbleef met uw verklaarde gedwongen deportatie van Iran naar Afghanistan tot gevolg, opmerkelijk is. Zo is het vreemd dat uw amayesh werd geannuleerd omdat uw oom S. het hoofd van de familie was en sinds midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender ; zie administratief dossier) niet meer in Iran was (CGVS, p. 8, 19 & 25). U was namelijk toen al 26 jaar - en bijgevolg al enkele jaren meerderjarig - en had zelfs reeds een eigen gezin. Bijgevolg is het vreemd dat het verkrijgen van een amayesh voor u in 2013 zou afhangen van de aanwezigheid van uw oom S. in

Iran. Bovendien legt u geen enkel objectief bewijs neer omtrent het bestaan van uw oom S. en omtrent uw verklaring dat S. het hoofd van de familie in Iran was.

Bovendien is uw verklaring dat uw oom S. midden 1392 (2013 volgens de Gregoriaanse kalender) Iran heeft verlaten (CGVS, p. 8 & 25) tegenstrijdig met de inhoud van de door u neergelegde brief dd. 03.04.1394 (24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender ; document 19). In deze brief wordt namelijk geschreven dat S. Iran op 31.06.1393 - dit is op 22 september 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - verliet. Dit impliceert dat S. pas na uw verklaarde deportatie naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 Iran zou hebben verlaten.

Betreffende deze brief dd. 03.04.1394 moet ook worden opgemerkt dat u verklaart dat u na uw negatieve beslissing uw huisbaas in Iran heeft gevraagd deze brief te schrijven en dat u hem alles goed uitlegde (CGVS, p. 21). Bijgevolg heeft deze brief een uitermate gesolliciteerd en subjectief karakter en werd hij opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw verzoek waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Een verdere bevestiging van het gebrek aan objectieve bewijswaarde van deze brief wordt gevonden in de vaststelling dat deze brief is opgemaakt op 03.04.1394. Dit komt overeen met 24 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Dit is voor uw aankomst in België in augustus 2015 (CGVS, p. 21). Bijgevolg is dit niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u uw huisbaas na uw negatieve beslissing contacteerde waarna hij deze brief schreef (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Iran, via corruptie en vervalsers, allerhande documenten kunnen worden verkregen.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat u geen enkel objectief bewijs neerlegt dat uw terugkeer naar Iran in 1393 en uw daaropvolgend één jaar durend verblijf in Iran kan aantonen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde gedwongen deportatie naar Afghanistan in de vierde maand van 1393 na de annulatie van uw amayesh omdat uw oom S. zich niet in Iran bevond en aan uw verklaarde terugkeer naar Iran een maand later. Echter, aangezien wel vaststaat dat u op een gegeven moment bent teruggekeerd naar Afghanistan - uw amayesh VIII werd namelijk geperforeerd (document 3), hetgeen gebeurt bij een terugkeer van Iran naar Afghanistan - moet worden besloten dat u bewust niet de waarheid wil vertellen over de omstandigheden van uw terugkeer naar Afghanistan. Hierdoor wordt vermoed dat u op een gegeven moment vrijwillig naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat u waarschijnlijk hierna niet meer naar Iran bent teruggekeerd."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker enkel tegen verzoekster zou hebben verteld dat hij naar Herat werd gedeporteerd, kan niet worden aangenomen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn over waar haar echtgenoot heeft verbleven gedurende zijn deportatie naar Afghanistan, ook al werd zij zelf niet gedeporteerd. De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoekers een *post factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Die verklaring wordt derhalve niet aanvaard.

Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekers broer H.A. over de deportatie naar Afghanistan niet worden betwist, kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat de door verzoeker verklaarde omstandigheden van zijn terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat de door de verzoeker neergelegde brief van de huisbaas een foutieve datum bevatte en dat er een verbetering werd aangevraagd, wijst de Raad erop dat dergelijk verweer enkel bevestigt dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft.

Hij werd opgesteld ten behoeve van verzoekers, ter bevestiging van hun verklaringen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in België, waardoor dit document geen objectieve bewijswaarde bezit.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift nog op de door hen neergelegde amayesh-kaart van verzoeker waaruit volgens hen blijkt dat verzoeker in Iran verbleef en dat het legaal verblijf werd ingetrokken, doch zij gaan hiermee voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers terugkeer naar Afghanistan in se niet wordt betwist, doch dat uit het geheel van de

vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent deze terugkeer blijkt dat verzoeker geen zicht wil bieden op de omstandigheden van zijn terugkeer uit Afghanistan, waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en niet meer naar Iran is gegaan.

Daarnaast oordeelden de bestreden beslissingen tevens terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot hun familiaal netwerk. In de bestreden beslissing van verzoeker werd hierover terecht geoordeeld dat:

"Daarenboven zijn de opeenvolgende verklaringen van u en uw broer H.A. over het aantal ooms dat jullie hebben, tegenstrijdig.

Zo stelde u in het kader van uw eerste verzoek dat u één overleden oom langs vaderskant, één tante langs vaderskant, twee ooms langs moederskant – waarvan één overleden – en geen tantes langs moederskant heeft (CGVS eerste verzoek, p. 5). Aangezien u nu verklaart dat u uw oom langs moederskant S. heeft verzwegen tijdens uw eerste verzoek (CGVS, p. 4), houdt dit logischerwijze in dat u drie ooms langs moederskant heeft. Echter, wanneer in het kader van uw huidig verzoek wordt gevraagd om de namen van al uw ooms en tantes te geven, geeft u de namen van uw ooms langs moederskant S. en N., de naam van uw oom langs vaderskant K. en de naam van uw tante langs vaderskant M. (CGVS, p. 8). Het is zeer vreemd dat u op dat moment slechts twee en geen drie namen van ooms langs moederskant geeft.

Ook uw broer H.A. liet in het kader van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 14.01.2016 optekenen dat hij twee ooms langs moederskant heeft, met name N. en een andere oom die is gestorven tijdens de tijd van dokter Najib (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Echter, tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud dd. 19.08.2019 in het kader van een eventuele intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus stelt H.A. dat hij tijdens zijn vorig persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat hij slechts één oom langs moederskant heeft (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij toen verteld heeft over twee ooms langs moederskant, beweert H.A. dat hij toen heeft verteld dat hij twee ooms langs vaderskant heeft en dat deze allebei dood zijn (CGVS H.A. dd. 19.08.2019, p. 4). Deze verklaring van H.A. wordt niet aanvaard. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud werd er namelijk duidelijk afzonderlijk gevraagd naar hoeveel ooms langs vaderszijde en hoeveel ooms langs moederzijde H.A. heeft en uit de opgegeven namen van zijn ooms - K. als oom langs vaderskant en N. als oom langs moederskant - blijkt dat hij de vragen toen wel degelijk goed heeft begrepen (CGVS H.A. dd. 14.01.2016, p. 12). Bovendien komt de verklaring van H.A. als zou hij – en u dus ook – twee ooms langs vaderskant hebben niet overeen met uw verklaringen omtrent uw ooms langs vaderskant. Meer bepaald stelde u tijdens uw eerste verzoek dat u slechts één oom langs vaderskant heeft die is overleden en geeft u slechts één naam van een oom langs vaderskant wanneer dit in het kader van uw tweede en huidige verzoek wordt gevraagd (CGVS eerste verzoek, p. 5 ; CGVS, p. 8).

Ook zijn uw opeenvolgende verklaringen over de verblijfplaats van uw tante langs vaderskant niet consistent. Zo liet u in het kader van uw eerste verzoek optekenen dat uw tante langs vaderskant in uw regio was, dat u geen update over haar heeft en dat u niet weet of ze nog in Afghanistan is (CGVS eerste verzoek, p. 5 & 8). Nu verklaart u dan weer dat uw tante langs vaderskant in Europa is en dat ze Afghanistan verlaten heeft na de moord op uw vader (CGVS, p. 8 & 10). Het is vreemd dat u in het kader van uw eerste verzoek niet heeft vermeld dat uw tante Afghanistan reeds had verlaten en naar Europa is gereisd.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal ooms van uw echtgenote. Meer bepaald liet u in het kader van uw eerste verzoek optekenen dat uw vrouw geen ooms langs vaderskant heeft en dat u enkel weet dat ze een oom langs moederskant heeft wanneer expliciet gevraagd werd naar de ooms en tantes van uw vrouw (CGVS eerste verzoek, p. 8). Ook stelde u toen dat haar oom langs moederskant in Turkije is en dat u niet denkt dat uw vrouw nog iemand in Afghanistan heeft (CGVS eerste verzoek, p. 8). In het kader van uw huidig verzoek stelt u daarentegen dat uw vrouw twee ooms langs moederskant heeft, waaronder de oom van uw vrouw die een jaar geleden in Afghanistan werd gedood (CGVS, p. 14). Het is zeer vreemd dat u voordien niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van deze oom van uw echtgenote.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader, uw broer J. en uw oom langs vaderskant in Afghanistan door D.A. (zie supra) waardoor het CGVS niet weet of deze personen al dan niet nog leven en zo ja, waar en in welke omstandigheden ze zich bevinden."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat het niet aan verzoekers broer H.A. kan worden verweten dat hij niet meer weet wat hij verklaard heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 14 januari 2016, gelet op het lange tijdsverloop, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van verzoekers broer H.A. redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming coherente en eensluidende verklaringen aflegt over zijn familiaal netwerk en dat zijn verklaringen hierover overeenstemmen met die van verzoeker. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

Waar verzoekers in een aanvullende nota nog de verblijfsvergunningen neerleggen van verzoeksters ouders in Duitsland en een foto van verzoekster met haar moeder, doen deze documenten geen afbreuk aan de individuele beoordeling van de merites van een verzoek om internationale bescherming. Immers kan niet worden afgeleid, evenmin wordt dit verder toegelicht, om welke redenen verzoeksters ouders hun hoedanigheid van vluchteling werd erkend in Duitsland. Het is overigens treffend dat deze verblijfsvergunningen werden afgegeven in januari en maart 2018 en verzoekers hebben gewacht tot de beroepsprocedure van hun tweede verzoek om internationale bescherming om deze stukken neer te leggen. Nog daargelaten bovenstaande vaststellingen, gaat het slechts om een fotokopie van de stukken, die door middel van knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Hierdoor wordt geen enkele bewijswaarde gehecht aan deze stukken.

Derhalve hebben verzoekers op ernstige wijze verzaakt aan de op hun rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoekers weigeren aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maken het derhalve onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op hun verblijfplaatsen voor hun vertrek naar België, hun problemen in Afghanistan en hun familiaal netwerk. Indien verzoekers menen wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hen toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op hun schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven hierover, *quod non in casu*.

In zoverre verzoekers verwijzen naar hun kwetsbaar profiel als leden van een religieuze minderheid, wijst de Raad erop dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 8 april 2019, nr. 219 545) reeds werd geoordeeld dat *“Wat betreft de etnische origine van verzoekers voert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst aan dat zij hierover uiteenlopende verklaringen aflegden.*

Uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en uit de informatie die verzoekers zelf toevoegen aan hun eerste aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 5, stukken 12 en 13) blijkt dat het onderscheid tussen Sayeds en Hazara's niet steeds strikt te maken is. Sommige bronnen vatten Sayeds en Hazara's op als twee onderscheiden etnische origines, doch andere bronnen vermelden dat de Sayeds ook kunnen worden beschouwd als een aparte groep binnen de Hazara's. Sayed is immers een Arabische religieuze eretitel die gegeven wordt aan de rechtstreekse afstammelingen van de profeet. Uit de informatie blijkt nog dat de Sayeds niet enkel bij de shia's terug te vinden zijn maar ook bij de soennieten en als dusdanig bijgevolg ook bij andere etnische groepen zoals de Pashtun. Het enkele feit dat er spanningen zijn tussen de Sayeds en de Hazara's doet hieraan op zich geen afbreuk. Het valt dan ook niet uit te sluiten, rekening houdend met voormelde informatie, dat verzoekers hun etnische origine gelijktijdig als Sayed en als Hazara omschrijven. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar zijn broer A. H. aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en die het tijdens zijn gehoor stelselmatig over zijn etnie als zijnde Hazara, Sayed had. Hoe dan ook, verwacht kan worden dat verzoeker hierover van bij de aanvang van de asielpcedure helder communiceert en hiertoe de nodige toelichting geeft, quod non.”

De Raad merkt hoe dan ook op dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan van zulke aard zou zijn dat zij voor Sayeds op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verder verwijzen naar hun langdurig verblijf in Iran, tonen zij niet *in concreto* aan, noch blijkt uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota dat verzoekers omwille van hun langdurig verblijf in Iran het risico lopen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij enigszins een reëel risico op ernstige schade zouden lopen hierdoor.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de broer van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 8 april 2019, nr. 219 545) reeds werd geoordeeld dat:

“Verzoekers hekelen vervolgens dat de commissaris-generaal ten aanzien van de broer van verzoeker op 2 maart 2016 een beslissing nam tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, stuk 4) terwijl hun profiel identiek is aan dat van deze broer en het verzoekers bijgevolg compleet onduidelijk is waarom aan hen dan geen bescherming dient te worden gegeven.

De beslissing van de broer van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn, u bent een sjiïet. U verklaart 17 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Qalai Karim in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Toen u 5 à 6 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Iran. Jullie gingen in Mashhad wonen in de wijk Pasgahe Nimatabad. U ging naar een Afghaanse school om de Iraanse taal (Farsi) te leren. Daarnaast werkte u samen met uw oom in de bouwsector. U bent niet getrouwd. Uw vader, M.Q. werd zo'n 8 jaar geleden gedood. Uw moeder S.A. is in Turkije. Uw broer H.J. (OV n° X) en schoonzus H.M. (OV n° X) zijn hier in België en dienden ook een asielaanvraag in.

U verliet Afghanistan toen u 5 à 6 jaar oud was omwille van een conflict tussen uw vader en commandant D.A. Uw vader cultiveerde aardappelen op zijn stuk grond. Hij verkocht deze door op de bazaar aan N.A., de neef van commandant D.A. N.A. weigerde echter uw vader te betalen. Toen uw vader hierover ging klagen in de bazaar betaalde N.A. uw vader, onder druk van de andere winkeliers. Enkele dagen later kwam D.A. naar jullie grond en schoot uw zus dood. Uw vader raakte gewond. Uw vader vertelde dit aan zijn broer en die wou wraak nemen. Ze gingen naar de bazaar. Mensen vertelden later dat ze de neef van de commandant hadden neergeschoten. U weet niet of die persoon gestorven is of niet. Vervolgens vertrokken jullie naar Iran. Na 6 maanden werd uw vader opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Vermoedelijk ging hij zijn stuk grond verkopen. Toen hij terug was in het dorp werd hij echter samen met uw broer J. gedood door zijn tegenstanders.

U verliet Iran omdat het er voor Afghanen niet veilig is. U kan elk moment gedeporteerd worden naar Afghanistan. Bovendien worden veel Afghanen naar Syrië gestuurd om te gaan vechten. Op een dag werd u opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan samen met uw oom. Jullie bleven ongeveer 3 dagen in Afghanistan en keerden dan terug naar Iran. Uw oom zag geen toekomst meer in Iran en wou met zijn gezin vertrekken. Uw moeder vroeg uw oom om u mee te nemen. U verliet Iran en kwam naar Europa. U verloor onderweg naar hier uw oom met zijn gezin uit het oog. Uw vingerafdrücken werden in Hongarije genomen op 24 december 2014. Op 8 juni 2015 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielerlaas legt u uw oranje kaart uit Duitsland neer. U verklaart dat uw andere documenten onderweg zijn naar België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Bovendien zijn de redenen die u aanhaalt waarom u nu niet naar Afghanistan kan terugkeren daarnaast slechts een vermoeden zonder concrete aanwijzing.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit.

De problemen die u in Iran kende worden dan ook, voor het bepalen van uw gegronde vrees, buiten beschouwing gelaten. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem waardoor uw familie destijds Afghanistan ontvluchtte eerder gemeenrechtelijk van aard is.

Uw vader zou destijds met het gezin Afghanistan verlaten hebben omwille van een financieel conflict met N.M., de neef van commandant D.A. en daarom niet kunnen terugkeren naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10, 13). Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventiewant van private en financiële aard. Het conflict ontstond immers toen N.M. uw vader niet wou betalen voor zijn oogsten die hij leverde. Het conflict zou geëscaleerd zijn en van beide zijden zou er gevochten zijn. Er zijn echter geen aanwijzingen waarom u hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. U denkt

dat u bij terugkeer naar Afghanistan gevaar loopt omdat D.A. nog leeft (gehoorverslag CGVS, p. 14), andere aanwijzingen heeft u niet. D.A. zou u willen vermoorden omdat uw vader en uw oom zijn neef beschoten hebben voor jullie vertrek uit Afghanistan, zo'n 10 jaar geleden. U weet echter niet of N.M. gedood is of hij de aanslag heeft overleefd. Dit is opmerkelijk. Men zou verwachten dat u dergelijke informatie aan uw tante, de zus van uw vader, gevraagd zou hebben, zij bracht u immers op de hoogte van uw vaders dood toen hij was teruggestuurd naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 14). U zou het niet gevraagd hebben omdat uw tante bang was en jullie hierom niet zo nieuwsgierig waren. Men kan aannemen dat iemand die een dierbaar persoon verliest zoals een vader hierover alle details wil weten. Bovendien had uw vader het u destijds ook kunnen weten en vertellen, daar het de directe aanleiding was voor jullie vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze vaststelling ondermijnt ook de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Nergens is er dan ook een indicatie dat u omwille van deze problemen uit het verleden zelf een actuele gegronde vrees voor vervolging dient te lopen. Op de vraag waarom dit element nog steeds een hinderpaal vormt voor uw terugkeer naar Afghanistan verwijst u trouwens eerder naar een andere situatie, namelijk de onveilige situatie in het land (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Het CGVS concludeert voorts dat uit uw verklaringen blijkt dat u de algemene onveiligheid in Afghanistan vreest (gehoorverslag CGVS, p. 19). Tevens haalt u aan dat u er niemand meer heeft.

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie loopt. U bent nooit persoonlijk bedreigd geweest, u verliet Afghanistan toen u nog een kind was (gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien is het louter verwijzen naar een algemene situatie geen reden om u de vluchtelingenstatus toe te kennen, u dient deze vrees in concreto aan te tonen. Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 26 juni 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 19.6 jaar met een standaarddeviatie van een 1,5 jaar een goede schatting is. Hieruit blijkt dat u in juni 2015 minstens de leeftijd van 18 jaar had. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststelling kan ombuigen.

Samenvattend kan er worden gesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een vrees tot vervolging volgens de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat beide broers volgens hun verklaringen op hetzelfde ogenblik met het hele gezin naar Iran zouden zijn verhuisd omwille van problemen in hoofde van hun vader.

Niettegenstaande er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat zij identieke redenen aanhalen die aan de basis van dit vertrek zouden liggen, blijken beiden niet enkel - zoals hoger reeds vastgesteld - een heel ander vluchtrelaas te brengen maar eveneens tegenstrijdige verklaringen af te leggen over hun verblijfplaats in Iran. Verzoekers broer A. verklaarde immers dat het hele gezin na hun vertrek uit Afghanistan in Mashad ging wonen terwijl dit volgens verzoeker in Teheran was. Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen corrigeert verzoeker zijn verklaringen en stelt dat het gezin eerst een tiental dagen in Mashad verbleef om vervolgens naar Teheran te verhuizen en zijn broer A. in Mashad bleef wonen. Deze aanpassing is duidelijk een poging van verzoeker om zijn verklaringen alsnog in overeenstemming te brengen met de verklaringen van zijn broer A.. A. was immers slechts vijf

jaar oud bij het vertrek naar Iran zodat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat het hele gezin na enkele dagen naar Teheran zou vertrekken terwijl zij de vijfjarige A. als enige zouden achterlaten in Mashad. Deze vaststelling alleen al ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze. Verzoekers broer verklaarde voorts dat het gezin Afghanistan verlaten had omwille van de problemen die hun vader had met commandant D. A. wiens neef geweigerd had hun vader te betalen voor de aan hem verkochte aardappelen. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hun vader een probleem had met N. A. nadat hij geweigerd had verzoekers zus uit te huwelijken aan voornoemde. De vaststelling dat beide 'broers' tegenstrijdige verklaringen afleggen niet enkel over de woonplaats van het gezin in Iran maar eveneens over de redenen van hun vertrek uit Afghanistan doet in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen. Zo de commissaris-generaal blijkens de aan het verzoekschrift toegevoegde beslissing van verzoekers broer wel geloof hechtte aan diens verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran oordeelde de commissaris-generaal terecht dat aan het beweerde verblijf van verzoekers als illegale vluchtelingen in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in beider asielerelaten kunnen - nog daargelaten de ongeloofwaardigheid van de verklaringen - verzoekers niet gevolgd niet worden waar zij stellen dat het profiel van verzoekers broer en dat van hen identiek is.

Waar verzoekers nog stellen dat er geen rekening is gehouden met het principe "eenheid van familie" en het compleet onduidelijk is waarom verzoekers broer wel de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen en zij niet, dient erop gewezen dat indien in overweging 36 van richtlijn 2011/95 enerzijds wordt beklemtoond dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden, uit artikel 4 van de richtlijn anderzijds niet volgt dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van richtlijn 2011/95 gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ, C-652/16, Ahmedbekova, 4 oktober 2018). Zoals verweerder in zijn verweernota terecht opmerkt dient daarbij rekening te worden gehouden met onder meer alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het principe van "eenheid van familie" niet staat ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend op basis van eigen motieven zodat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het dossier van verzoekers broer."

De Raad herhaalt dat hij is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Hierbij dient vastgesteld dat verzoeker thans in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aangeeft dat hij reeds in 2001 naar Iran is gevlucht en dus eerder dan zijn broer H.A., die pas in 2006-2007 uit Afghanistan is vertrokken, in Iran heeft verbleven. Gelet op de nieuwe verklaringen van verzoeker blijft de voorgaande motivering die betrekking heeft op de tegenstrijdige verklaringen die werden afgelegd tussen verzoeker en zijn broer met betrekking tot hun woonplaats in Iran niet langer overeind. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers nieuwe verklaringen nogmaals kunnen bevestigen dat verzoekers profiel niet identiek is aan dat van verzoekers broer A., nu blijkt dat zij op verschillende tijdstippen, onder verschillende omstandigheden en om verschillende redenen uit Afghanistan vertrokken zijn. De aan het verzoekschrift toegevoegde notities van het persoonlijk onderhoud in hoofde van verzoekers broer van 24 januari 2016 (verzoekschrift, stuk 7) kunnen hieraan evenmin afbreuk doen. Bovendien blijven de overige vaststellingen in voormeld arrest op dit punt onverminderd overeind en kunnen deze nieuwe verklaringen van verzoeker niet worden beschouwd als nieuwe elementen die van die aard zijn dat zij afbreuk doen aan voorgaande beoordeling van de Raad.

Gelet op het gezag van gewijsde, staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer 208 090.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de Raad reeds oordeelde over deze middelen en dat tegen dit arrest geen rechtsmiddelen meer openstaan. Ten overvloede, is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoekers broer A.H. over een subsidiaire beschermingsstatus in België beschikt geen voldoende reden is om verzoekers hun hoedanigheid van vluchteling te kunnen erkennen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De Raad merkt vooreerst op dat de bewijswaarde van de door verzoekers neergelegde foto's en brief van de huisbaas hierboven reeds werd beoordeeld. Wat de overige door verzoekers neergelegde documenten betreft, werd in de bestreden beslissing van verzoeker vooreerst terecht geoordeeld als volgt: *"De twee bankkaarten van Iran, de arbeidskaart van Iran, de amayesh VIII, de kopie van een amayesh III en de bankuittreksel van Iran kunnen louter aantonen dat u legaal in Iran heeft verbleven, hetgeen momenteel niet betwist wordt.*

De kopie van een Iraanse zorgkaart op naam van uw zoon kan enkel aantonen dat uw zoon in Iran heeft verbleven, hetgeen eveneens niet betwist wordt.

Wat betreft de e-mail van uw advocaat dd. 22 mei 2019 waarin ze stelt dat uw verklaringen bij de DVZ niet 100% als juist kunnen worden beschouwd omdat deze niet met hem kunnen overlopen worden, moet worden opgemerkt dat in de beslissing slechts enkele tegenstrijdigheden zijn gebruikt tussen uw verklaringen bij de DVZ in het kader van uw eerste verzoek en uw verklaringen op het CGVS, dat deze tegenstrijdigheden reeds in het kader van uw eerste verzoek werden opgeworpen en dat de RvV in de beroepsprocedure de beoordeling van het CGVS hieromtrent steeds heeft gevolgd.

In verband met de kopie van een brief van uw advocaat dd. 3 juni 2019 moet worden opgemerkt dat hierin een overzicht gegeven wordt van de nieuwe elementen die uw echtgenote en u wensen aan te halen in het kader van jullie huidige verzoek, met name uw legaal verblijf in Iran en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook worden in deze brief de neergelegde documenten opgelijst. In het kader van uw legaal verblijf in Iran moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, in casu Afghanistan.
(...)

Het Afghaans paspoort op naam van uw echtgenote en de kopie van een taskara op naam van uw echtgenote tonen louter de Afghaanse nationaliteit van uw echtgenote aan, die niet onmiddellijk wordt betwist. De tweede pagina van het paspoort van uw echtgenote toont ook aan dat uw echtgenote op 6 juni 2008 in Iran is aangekomen.

De kopie van het huwelijkscertificaat dat in bijlage zat bij de e-mail van uw advocaat dd. 02.09.2019 kan louter aantonen dat jullie in Iran zijn gehuwd, hetgeen niet onmiddellijk ter discussie staat. Hetzelfde moet worden opgemerkt omtrent het handgeschreven document in bijlage bij de e-mail van uw advocaat dd. 06.09.2019 dat volgens uw advocaat over uw huwelijk met M. gaat (document 26).

Wat betreft uw verzoek tot een tolk in de e-mail dd. 06.09.2019 en u hierbij verwijst naar artikel 12 en 17 van de Procedurerichtlijn moet worden opgemerkt dat artikel 17 van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijs dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt."

Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand voorziet voor een tolk indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt. Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt.

Wat betreft de verklaring dat de termijn van 8 werkdagen voor het becommentariëren van de notities een onredelijk korte termijn is die niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van Europa moet worden opgemerkt dat u wel degelijk in staat bent geweest om binnen de 8 werkdagen opmerkingen te formuleren over de notities van het persoonlijk onderhoud (document 26). Meer bepaald haalt u in de e-mail dd. 06.09.2019 aan dat op pagina 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud de naam van uw straat verkeerd is geschreven. Zo heet de straat Khoskhkarar en niet Khosgerdad. Ook verklaart u in de betreffende e-mail dat u op pagina 6 de vraag omtrent de Afghaanse kalender niet goed begrepen heeft en u wenst te verduidelijken dat de Afghaanse en Iraanse kalender andere maanden gebruiken. Tevens wilt u op pagina 8 van de notities toevoegen dat uw oom langs vaderskant K. voor uw geboorte als martelaar stierf. Op pagina 12 wilt u wat verdere uitleg geven over de twee ooms langs moederskant van uw echtgenote en op pagina 20 wilt u benadrukken dat u in Afghanistan een taskara had maar dat u deze niet heeft kunnen meenemen naar België. Dit is hetzelfde als wat u op het CGVS hieromtrent verklaard heeft. Uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u wel degelijk in staat was om opmerkingen te geven op de notities.

De kopie van een brief sd. waarin wordt verklaard dat u de voorbije jaren tot 2015/2016 woonachtig was in Teheran heeft u reeds neergelegd in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV. De RvV wees toen op het feit dat eender wie dergelijke brief kan opstellen en dat de brief niet gedateerd is zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze brief werd opgesteld."

In de bestreden beslissing van verzoekster werd inhoudelijk een identieke motivering opgenomen. Gezien verzoekers in hun verzoekschrift geen dienstige of pertinente argumenten aanvoeren ter betwisting van deze motivering, wordt deze integraal overgenomen door de Raad.

Wat de door verzoekers tijdens de procedure en in hun verzoekschrift neergelegde persartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft (administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 19, nrs. 13-18; administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 18, nrs. 13-18; verzoekschrift, stukken 8-22), wijst de Raad erop dat deze informatie niet dienstig in rekening kan worden gebracht, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus te verbinden aan de algemene informatie. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers dienen hun problemen immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hierbij in gebreke.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Het verzoekschrift verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *“improvised explosive devices”* (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de *‘conflict severity’* map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, *“Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019”*, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 mei 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoekers leven (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of zij in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij afkomstig is uit Mazar-e-Sharif en in het verzoekschrift stelt dat zij daar gewoond heeft tot haar achttiende, zodat

haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif.

Bovendien wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar-e-Sharif te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Mazar-e-Sharif, als een gebied waar willekeurig geweld plaatsvindt op een zodanig lage schaal dat er in het algemeen geen risico is voor een burger om persoonlijk geraakt te worden door het willekeurig geweld, hoewel rekening moet worden gehouden met individuele elementen die de verzoeker in risico-vergrotenende situaties kunnen plaatsen (p. 93: "*In the provincial capital of Mazar-e Sharif, indiscriminate violence is taking place at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations.*")

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoekers leven (of de regio van bestemming). De door verzoekers bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op hun specifieke regio van bestemming, de stad Mazar-e-Sharif.

De door verzoekers bijgebrachte persartikels en rapporten (administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 19, nrs. 13-18; administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 18, nrs. 13-18; verzoekschrift, stukken 8-22), voor zover zij ingaan op de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif, zijn dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif gesteund is.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Mazar-e-Sharif niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Mazar-e Sharif vestigt."

Immers, uw echtgenote heeft de eerste 18 jaar van haar leven in de stad Mazar-e Sharif gewoond (CGVS echtgenote, p. 5 & 7). Hierdoor kan worden besloten dat uw echtgenote een gedegen kennis van de stad en zijn inwoners heeft en dat ze er een sociaal netwerk heeft waarop zij en u kunnen terugvallen. Het bestaan van dit effectief sociaal netwerk in Mazar-e Sharif wordt bevestigd door de vaststelling dat uw echtgenote en u bewust geen volledig zicht willen bieden omtrent jullie familiaal netwerk in Afghanistan (zie supra).

Tevens moet worden opgemerkt dat u relevante werkervaring heeft, hetgeen een pluspunt is in het zoeken naar werk in Afghanistan. Zo heeft u in Iran cd's verkocht en in de bouw gewerkt (CGVS, p. 15).

Bovendien spreekt u één van de twee officiële talen in Afghanistan, met name Dari (zie administratief dossier).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Mazar-e Sharif aan de slag te gaan en er als ondernemende volwassen man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Mazar-e Sharif te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omwille van commandant D.A. en zijn mensen die overal in Afghanistan toegang hebben en omwille van de problemen waardoor uw echtgenote Mazar-e Sharif heeft verlaten (CGVS, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met commandant D.A. en de problemen die uw vrouw met de ex-collega van haar vader gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar enkele arresten van de RvV waarmee ze wil aantonen dat een intern vluchtalternatief naar Jalalabad en Kabul niet mogelijk is (CGVS, p. 26), moet vooreerst worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek om internationale bescherming dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Daarenboven wordt door het CGVS besloten dat u een intern vluchtalternatief heeft in een andere stad, met name Mazar-e Sharif."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij geen familie meer hebben in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers bewust geen zicht willen bieden op hun werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan, zodat bovenstaand verweer een louter blote bewering betreft.

Verzoekers tonen verder niet aan dat zij omwille van hun langdurig verblijf in Iran een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mazar-e-Sharif plaatsvindt, mede in acht genomen verzoeksters bekendheid met de stad. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn langdurig verblijf in Iran zou verhinderen dat hij zich in de stad Mazar-e-Sharif kan vestigen, gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat een intern vestigingsalternatief bestaat in Mazar-e-Sharif in hoofde van verzoeker dat, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijk wordt geacht.

Waar verzoekers nog wijzen op het feit dat hun kinderen geboren zijn in België en hier school lopen, tonen zij niet in concreto aan dat hun kinderen in de stad Mazar-e-Sharif geen toegang zouden hebben tot onderwijs. Verzoekers brengen verder geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers' persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Mazar-e-Sharif.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Mazar-e-Sharif een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP